

l'Aliança Catalana. Estat Català és un mosaic de grups antagònics, des de l'anticomunista rabiós fins el més solvent —solvència coneguda i posada a prova en la guerra i en l'emigració— representat en l'Aliança Catalana, passant per la gamma dels "independentistes" i dels sostenidors del fantasmal, antipatriòtic Consell de Pi i Sunyer. A la C.N.T. podem observar el mateix fenomen, ja analitzat, de la C.N.T. espanyola.

Si aquest és el resultat de la línia anticomunista del senyor Prieto, ens podem preguntar: No sabien, ell i els seus seguidors, que la seva línia tindria aquestes conseqüències? Afirmo que sí, camarades. Ho sabien i ho han fet expressament, per què, enfeblir el bloc dels pobles hispànics no és la millor manera de servir el bloc del fet consumat? Això és el que cercaven. Això és el que han fet.

SABOTATGE A LA LLUITA DEL PAÍS

Ja hem vist el que passa a l'exili; vegem el que passa en el país.

No s'han acontentat amb descomposar les forces republicanes a l'exili i a immobilitzar els esforços de la majoria de l'opinió republicana, que si s'hagués mobilitzat hauria rendit a Espanya un servei immens: pretenen portar la descomposició al país, a les forces democràtiques que allí lluiten i donen la seva vida. Analitzem el que ha ocorregut a Catalunya mateix.

A Catalunya existeix un gran moviment d'unitat combatent. Quin ha estat el seu procés? A principis del 1943, va fer-se a França un treball intens de propaganda amb els manifestos del P. S. U., del 41 i del 42, en els quals es demanava la Constitució d'una Aliança Catalana que, lligant-se al moviment unitari espanyol, dirigís a Catalunya la lluita contra Franco i la Falange. Aquells manifestos provocaren a França un gran entusiasme; els nostres companys els acolliren amb una gran satisfacció. Tan gran fou l'entusiasme, que els companys emigrats a França, gairebé immediatament després de la recepció del manifest, constituïren l'Aliança Nacional de Catalunya. Abans de constituir-se aquesta Aliança, els nostres companys visitaren especialment a representats destacats d'Esquerra, com el senyor Humbert Torres, el qual digué que no volia saber res amb els espanyols; parlaren amb el senyor Sau-

ret, membre del Directori d'Esquerra Republicana de Catalunya, el qual digué als nostres companys que amb motiu de la seva activitat i de la justesa del nostre document s'havia creat un estat d'indisciplina en la massa general d'Esquerra, perquè la massa esmentada es pronunciava per la lluita unida contra Franco i Falange sense esperar les decisions dels seus dirigents. Va dir als companys que compartia la tesi dels manifestos i que prometia no destorbar l'acció dels militants de l'Esquerra que desitgessin unir-se a l'Aliança Catalana i combatre.

Va crear-se a França l'Aliança Nacional de Catalunya. El seu programa fou i és, substancialment, el desenvolupat en els nostres manifestos. Foren cofundadors de l'Aliança el P.S.U., U.G.T., C.N.T., —sense F.A.I.—, Unió de Rabassaires, Partit Federal, Forces Armades de Catalunya, un nucli d'Acció Catalana i la Joventut Combatent. Esquerra Republicana, donada la situació peculiar del seu Directori dispers i sense una línia política comú, està representada per un dirigent d'Esquerra Renovada. El primer acord de l'Aliança Nacional a França fou el d'enviar un enllaç a Catalunya amb la única missió de constituir allí l'Aliança Central. Sortí l'enllaç. Treballà amb abnegació i heroïsmes, i en el mes d'agost del 1944, els diversos grups que amb el nom de Front Unic, Aliança Nacional, Front Nacional, treballaven dispersos en distints llocs de Catalunya, es reorganitzaren, es fongueren en un poderós moviment d'unitat nacional combatent, donant-se el nom definitiu d'Aliança Catalana, i de Consell Superior al seu òrgan nacional dirigent. També a Catalunya i des del primer moment, formaren part de l'Aliança el P.S.U., U.G.T., C.N.T. —sense F.A.I.—, Rabassaires, Partit Federal, Acció Catalana, Forces Armades, Joventut Combatent. L'Esquerra Republicana, orfe d'instruccions dels seus dirigents, s'adherí oficiosament. El representant de l'Esquerra al Consell Superior, el nom del qual conec i de la personalitat del qual podem respondre, actua sense reserves i amb un entusiasme exemplar. Per aclarir la seva situació, els militants de l'Esquerra acordaren enviar un enllaç a França per tal d'establir contacte amb els dirigents i conèixer la seva opinió. Aquest enllaç sortí, i retornà amb la consigna d'esperar, no fer res, de trencar el contacte amb el P.S.U. i l'Aliança, de confiar en la línia claudicadora dels Maura i companyia. Consigna que desagradà extraordinàriament als militants combatents de l'Esquerra, els quals resoigueren no acceptar-la i comunicar als seus dirigents

que si no la canviaven seguirien a Catalunya l'exemple de França: constituir-se en Esquerra Renovada i marxar amb la màxima resolució i sense reserves al combat dirigit pel Consell Superior de l'Aliança Catalana. I aquí acaba la nostra darrera informació.

Un cas alligador és el del Front Nacional Català. Fa un quant temps que va organitzar-se un Front Nacional Català, el mateix que Pi i Sunyer suposà adherit al seu Consell fantasmal i aventurer, controlat pel Servei d'Intel·ligència anglès, que estava dirigit per un individu que passà els seus malsdecap quan va descobrir-se el complot Casanoves-Reverter i també en el front de guerra. Aquest front arribà a comptar amb uns 50 adherits a Girona i uns 150 a Barcelona. Naturalment, la massa, patriota i abnegada, ignorava els contactes inconfessables dels dirigents i succeí l'inevitable: un bon dia el Servei d'Intel·ligència anglès, obtingut allò que volia, va desinteressar-se'n i els 200 patriotes foren detinguts i processats, no com a "rojos separatistes", sinó com a "agents al servei d'una potència estrangera". Després aquest Front Nacional fou reorganitzat per autèntics patriotes de reconeguda solvència d'Estat Català, veritables combatents que conegueren a fons en els fronts i en les batalles contra trotsquistes i faistes del "putx" de maig. Aquest nou Front Nacional, depurat d'aventurers, al servei de Catalunya i no de l'espionatge imperialista anglès, és el que s'ha adherit a l'Aliança Nacional. La lliçó ha estat aprofitada. I l'Aliança Catalana vencé les darreres resistències, en incorporar-se a ella la masoneria, Unió Democràtica i algunes personalitats conegudes de la vella Lliga Catalana.

Aliança Catalana és avui la veritable i única organització nacional combatent del nostre país. Està ja en l'etapa superior de lluita. Són nombrosíssims i esplèndids els fets de combat del nostre poble: us en vull exposar alguns. Segons la darrera informació rebuda, el dia 11 de setembre aparegué a Barcelona penjada a un cable d'alta tensió una enorme bandera catalana, els bombers la tregueren i a l'endemà aparegué en el mateix lloc una enorme bandera republicana. A les Rambles un policia s'apropà a demanar la documentació a uns patriotes que li semblaren sospitosos. Els patriotes li respongueren treient-se les pistoles i matant-lo. En un tren que anava cap a Girona una parella de la Guàrdia Civil demanà la documentació a dos

passatgers. Aquests repetiren la gesta anterior, matant els guàrdies. La pistola és el millor document d'identitat dels patriotes! Els guerrillers del Priorat baixaren al poble de Cornudella i afusellaren l'alcalde feixista. Els guerrillers del Pirineu assaltaren Puigcerdà i mataren també a un altre alcalde feixista. Els guerrillers del Montsant liquiden els traïdors i cremen les seves masies i collites. Quan la Falange convocà un simulacre d'eleccions per anomenar "jerarques" sindicals, els vells i estimats dirigents de la U.G.T. i la C.N.T. es posaren d'acord per a sabotejar-les. Un cop acabada la comèdia, el governador Correa organitzà una solemne cerimònia per a lliurar els diplomes als "elegits", però els guerrillers de Barcelona els escalfaren la festa amb una bomba que causà la mort a tres falangistes. Les guerrilles cobreixen Catalunya: al Pirineu, al Montseny, a Prades, al Priorat, al Montsant, a les ciutats industrials —especialment a Barcelona—, actuen i van executant els falangistes importats i els propis, els traïdors, accelerant així l'hora de la insurrecció nacional. Les guerrilles, cada dia més poderoses i més ben armades, tenen l'estimació del nostre poble. No existirien les guerrilles sense el suport, sense el consentiment popular. Una guerrilla en un ambient hostil no duraria ni dues hores. Quan sorgeixen les guerrilles i s'estenen per tota l'àrea nacional és perquè són una expressió de lluita volguda i anhelada per tot el poble. Ha arribat, doncs, l'hora decisiva. Els pobles hispànics ho saben i no regatejaran la seva sang per assegurar-se el lliure exercici del seu dret a l'autodeterminació.

I bé, camarades, quina és l'activitat dels Prieto en aquesta hora crucial? Sabotejar la lluita dels pobles hispànics!

Quan a Espanya va constituir-se la Junta Suprema en el mes de setembre del 1933, immediatament, per a dividir i confondre el poble, per a immobilitzar a grans sectors de l'emigració, el senyor Prieto va treure's de la butxaca la "Junta de Liberación". Quan s'alliberà a França i el combat prengué l'embranchida que tots coneixem, va imposar-se la personalitat de la Junta Suprema i adquirí, segons informes dels propis corresponents enemics, una personalitat vigorosa. Havia arribat el moment de la gran empenya, de liquidar amb la insurrecció nacional Franco i la seva Falange de pistolers. I qui va acudir en socors del règim trontolladis? Els Prieto, els agents del fet consumat. Fun-

daren cuita corrent una nomenada Aliança Nacional Democràtica amb les desferres trotsquistes, faistes, "socialistes", prietistes, i casadistes una organització de combat contra els comunistes i la Unió Nacional, no contra Franco. Recolzant-se en corresponsals subvencionats per la Falange i per agències monopolistes, pretengueren ofegar la Junta Suprema i el gloriós moviment guerriller que dirigeix, amb una guerra d'inicials demostrativa de l'aïllament no pas de Franco sinó dels comunistes. Tregueren del calaix dels mals endreços el desertor Miguel Maura posant-li al bec les dues famoses consignes: la "transició pacífica" i "prou sang"... falangista. Objectiu únic, camarades: allunyar del bloc dels pobles hispànics, de la Junta Suprema, a sectors descontents del règim, però sempre vacil·lants, aïllar els guerrillers del poble, sembrar il·lusions per enfeblir la voluntat combatent del poble, iniciar una acció de guerrilles "amb el permís de l'autoritat competent" i apèndix de les escoles antiguerriллерes de la Falange. No hi ha exageració en això, camarades. No tenim ja prou experiències? Què ha passat a tot arreu? No hem vist les "guerrilles" al servei d'interessos de la reacció internacional? El cas de Iugoslàvia és el més característic. Durant més de dos anys les "guerrilles" de Mihailovitz, recolzades per la reacció internacional i tolerades i armades pels alemanys, s'apropriaren les victòries de les guerrilles de Tito. No hem vist això mateix a Polònia i a Grècia? Per què a Espanya, éssent les mateixes les premisses, la conducta els propòsits dels nostres Mihailovitxs, Arcinevskys i Papandreous, havia de succeir el contrari?

Què veiem a Catalunya? L'Aliança Catalana ha arribat a la seva maduresa política i combatent. És la veritable Catalunya, la Catalunya nacional que ha acceptat amb entusiasme la línia justa de la lluita unida dels pobles hispànics contra l'enemic comú, que està representada amb honor i orgull patriòtic a la Junta Suprema. I bé, camarades: Contra ella s'ha oposat un nomenat "Front de la llibertat", format amb els residus trotsquistes i faistes i les característiques del qual són idèntiques a les de l'Aliança Nacional Democràtica i amb la mateixa finalitat: Sabotejar la lluita del poble, per a millor servir Falange i el bloc del fet consumat.

Hem arribat, companys, a la conclusió. La teoria i la pràctica la fan inevitable. Els Prieto no han aconseguit crear un bloc anticomunista, però, han aconseguit plena-

ment llur objectiu essencial: enfeblir considerablement el bloc dels pobles hispànics, que lluiten per assolir democràticament el règim que vulguin, enfortir de manera progressiva el bloc del fet consumat. Ho han fet expressament. Els Prieto i els Araquistàin ni tansols podien invocar precedents internacionals. Justament tots els antecedents internacionals contradiuen aquesta conducta. Per tot arreu ha calat i s'ha popularitzat la nostra línia política d'unitat nacional; a tots els pobles es sosté la política d'unitat nacional de totes les forces democràtiques, amb excepció dels traïdors, i s'organitzen governs d'unió nacional. És la línia aplicada a França, amb el govern que presideix el general De Gaulle; és la mateixa a Bèlgica, on després de foragitar Pierlot s'ha constituït un govern de coalició nacional que va des dels comunistes fins a les dretes amb els flamencs conservadors; és la línia aplicada a Itàlia, després de retirat Badoglio, on en el govern hi ha des de comunistes fins a catòlics; és la línia de Iugoslàvia i Polònia; és la línia aplicada a Finlàndia, on per primera vegada el Partit Comunista finlandès té personalitat legal i on s'ha format un govern que va des dels comunistes fins els suecs conservadors. La nostra línia política d'unitat combatent, de sumar legalitat i lluita, és la línia de les Nacions Unides, la línia aplicada amb gran èxit en els països alliberats d'Europa. Què ha passat a Iugoslàvia? A Iugoslàvia hi havia dos governs, el govern exiliat i el govern de l'interior. Al principi, el govern de l'exili era d'aquests que entusiasmen el senyor Prieto, al servei de la reacció internacional: era el govern dels feudals serbis amb Mihailovitch com a Ministre de la Guerra. Va liquidar-se aquest govern no pas per la voluntat del rei, sinó a desgrat d'ella, va realitzar-se la política de sumar legalitat i lluita i el govern exiliat i el Comitè Nacional de Iugoslàvia, de comú acord, han constituït un govern unificat a l'interior del país per administrar i governar una Iugoslàvia federada, veritablement democràtica. I què ha passat a Txecoslovàquia? Fa uns quants dies que el President Benes, al qual abans es referien amb força simpatia Prieto i derivats i que ara ni tansols volen recordar-se del seu nom, va arribar a una ciutat txecoslovaca alliberada per l'Exèrcit Roig i dissolgué el govern de l'exili per a formar-ne un altre de veritable unió nacional amb els millors homes de l'exili i de la resistència, un govern amb comunistes.

Aquesta és la experiència internacional. Per què no

s'ha d'aplicar a Espanya i per què no hem d'arribar a la conclusió que els que s'hi oposen estan al servei de la mala causa, estan al servei de la reacció internacional i realitzen una acció deliberada contra els pobles hispànics a benefici del bloc del fet consumat? No podem ésser tildats d'injustos qualificant el senyor Prieto i els que el segueixen d'una manera conscient de traïdors a la seva pàtria i a la classe obrera.

A quina altra conclusió podríem arribar, camarades? Per l'acció dels agents de l'enemic en el nostre camp l'equilibri dels dos blocs oposats, el del fet consumat i el dels pobles hispànics, pot trencar-se a favor de la reacció. Hem d'admetre la possibilitat que se'ns imposi, com a resultat d'una altra conspiració internacional, un govern oficialment no falangista, una pseudodemocràcia encarregada de salvar l'essència del règim falangista, d'assegurar impunitat i privilegis als botxins del poble, d'impedir la lliure expressió de la voluntat popular, de vendre la independència d'Espanya al capital monopolista. Hem d'admetre aquesta possibilitat per a fer-la impossible amb el nostre esforç per a salvar a Espanya dels horrors de la guerra civil. Hem d'aprendre de la dolorosa experiència aliena. Als pobles belga i grec s'els va imposar un govern d'aquest tipus, el de Pierlot i el de Papandreou. I a Bèlgica i a Grècia va córrer la sang dels patriotes, començà la guerra civil que fou continguda per la intervenció estrangera. Pierlot i Papandreou foren foragitats a guitzes del govern. Però els fermentes de guerra civil encara viuen. A Espanya passaria el mateix, però amb més intensitat i gravetat, perquè ni a Bèlgica ni a Grècia han tingut, per sort seva, un Franco ni una Falange. El nostre poble no renunciaria als seus drets democràtics ni a resoldre ell tot sol el seu règim futur. Hem d'estar, doncs, companys, més ben disposats que mai a fer front a les situacions que es presentin, siguin de la naturalesa que siguin.

El bloc dels pobles hispànics és d'una força immensa, però si arribés a ser major momentàniament la del bloc del fet consumat, hauríem de dir: nosaltres no ens resignarem i continuarem la lluita de la mateixa manera, amb el mateix entestament i intransigència amb que lluitem contra Franco i la Falange.

Tenim, camarades, una força enorme. Contra el bloc del fet consumat hi han les forces més vitals, més conseqüents, més patriotes, més abnegades i valuoses del país.

Amb el bloc dels pobles hi han els treballadors, els demòcrates del món sencer: les Trade Unions i els laboristes anglesos, la C.I.O. nordamericana, la C.T.A.L., els pobles de França, de Iugoslàvia, de Polònia, d'Itàlia de tota la humanitat alliberada del nazifeixisme. Paladins del nostre dret d'autodeterminació són la gloriosa Unió Soviètica, els elements progressius no enfeudats al capital monopolista d'Anglaterra, de Nordamèrica, de les Nacions Unides. Garantia del nostre dret d'autodeterminació són els treballadors, la massa democràtica d'Anglaterra, i dels Estats Units que no accepten passivament les maniobres criminals del capital monopolista, que es preparen a lluitar-li la batalla i a vèncer-lo en els seus principals baluards. No estem derrotats ni molt menys. Sortirem victoriosos d'aquesta lluita, en aquest període de liquidació del règim franquista, en aquesta batalla de la pau. Perquè els republicans, socialistes i cenetistes desorientats, però honrats, abandonaran als traïdors i vindran a nodrir els rengles combatents de la Junta Suprema, perquè, en el camp català, els partits, els dirigents republicans, nacionalistes, comprendran ben aviat que no poden ajudar als qui són per tradició, per voluntat, per odi zoològic, anticatalans, enemics vehements i intransigents de les llibertats nacionals de Catalunya, que el seu deure de catalans, de patriotes, els porta als rengles sagrats de l'Aliança Catalana. Sortirem victoriosos recolzant amb totes les nostres forces la unitat de les potències victorioses, que han fet i han guanyat la guerra, éssent intransigents en la defensa i enfortiment de la unitat nacional combatent, no regatejant la nostra col·laboració als governs d'Unió Nacional d'Espanya, de Catalunya i d'Euzkadi, reorganitzats, vitalitzats, amb la representació adequada de la Junta Suprema d'Unió Nacional i del Consell Superior de l'Aliança Catalana, presidits pel Doctor Negrín i els senyors Irla i Aguirre. Sortirem victoriosos si donem tot el que som i el que valem, en combatents, en dirigents i en diners a les heròiques guerrilles i als òrgans que dirigeixen la lluita en totes les seves formes, que a Espanya defensen la nostra independència i la nostra democràcia, a l'avantguarda abnegada de la insurrecció nacional que acabarà amb Franco i la Falange i amb tots els conspiradors del sinistre fet consumat.

Heus ací, camarades, les raons profundes del perquè no s'ha fet la unitat, del perquè existeixen encara agents del bloc del fet consumat en el si del moviment republicà i patriòtic.

LA RESPONSABILITAT HISTORICA DEL P.S.U.C.

Però això augmenta, i amb molta força, camarades, la responsabilitat del Partit. Aquesta responsabilitat l'hem d'acceptar. Això ens obliga a plantejar-nos amb serena objectivitat aquesta pregunta: Està en condicions el Partit per a fer front a aquesta responsabilitat? Jo dic que sí. Sabeu ben bé que mai no hem fet l'elogi del Partit i més aviat hem tingut la tendència de criticar-lo per les seves febleses, per les seves incompreensions, pels seus errors. Però, camarades, ha arribat l'hora d'analitzar les seves virtuts i de saber veritablement si som una força capaç de fer front a aquesta responsabilitat històrica. Jo us dic sense autosatificació, sense sobre estimació, objectivament, que el P.S.U.C. és un poderós Partit que està en condicions de poder resoldre les complicades tasques que s'aproximen, amb honor, victoriosament.

Coneixem prou bé l'origen del P.S.U. En iniciar-se la guerra, un grup heterogeni de partits de neulida formació marxista constituïren el P.S.U., el partit d'unificació política marxista-leninista-stalinista de la classe obrera catalana. El transcendental assaig va fer-se en un país d'escassa tradició marxista, caracteritzat més aviat per un pòsit contrari al marxisme. Però la unitat política marxista va fer-se en una hora oportuna, interpretà tan fidelment el sentiment de la classe obrera, que el P.S.U.C. va créixer amb rapidesa sorprenent, penetrà en la massa popular, la mobilitzà com mai no ho havia pogut fer-ho cap altre formació política. El P.S.U.C. en dura i sagnant lluita va transformar-se en el factor fonamental de la Catalunya en guerra, per la seva línia justa, per l'abnegació dels seus militants, pel treball conseqüent, infadigable, del seus dirigents. Si hagués volgut, el P.S.U.C. hauria tingut a les seves mans el Govern de Catalunya. Tan gran fou la seva força tanta la voluntat popular. Però no volguérem, perquè no lluitàrem pel poder, sinó contra el nazifeixisme invasor, per la independència d'Espanya, per les llibertats de Catalunya.

La derrota militar privà el P.S.U.C. de la seva base. En aquella hora tràgica, pogué venir la temença, i molts ho van témer, que el Partit no resistís la prova terrible de la derrota i de l'emigració. El temor era lògic. Un partit format en la guerra, que assolí en el seus curs un enorme poder, sense una sòlida base marxista, en ple procés

d'homogeneïtzació, de bolxevització en la línia marxista-leninista-stalinista, dispersat als quatre vents per la derrota militar, torturats els seus millors militants en els camps de concentració de França, afusellats els millors entre els millors a Catalunya. ¿Podria vèncer la crisi, superar-la, treure força de la seva feblesa, assolir maduresa en la dispersió? L'interrogant quedava plantejat la inquietud era més que raonable. I bé, camarades, el P.S.U.C. vencé aquesta crisi. Ha sortit victoriós d'aquesta prova terrible. I és aquesta victòria certa la que ens permet afirmar sense envaniment, sense exageració, que el P.S.U.C. pot acceptar la responsabilitat històrica d'avui, pot ésser i ha d'ésser factor decisiu de la inevitable victòria del bloc dels pobles hispànics sobre el bloc reaccionari, neofeixista, del fet consumat. Ens recolzem, en fer una afirmació tan categòrica, en dues experiències vives i triomfants: la del país i la de l'exili.

Què ha ocorregut en el país? Els militants que van quedar-se a Catalunya reorganitzaren el Partit immediatament després de la nostra derrota. Es llançaren a la lluita per pròpia iniciativa, valent-se dels propis mitjans, sense comptar amb una direcció política, sense contacte amb la direcció central. Quan aquest contacte es restablí Catalunya comptava ja amb nuclis essencials organitzats, el que ens va permetre avançar a grans passos en la realització de la nostra línia política. Avui, reforçats els camarades de l'interior amb quadres dirigents de qualitat, amb recursos econòmics, amb directives polítiques que d'una manera regular i sistemàtica arriben a les seves mans, el P.S.U.C. cobreix tot Catalunya i és a totes les ciutats i vegueries, a totes les comarques i pobles, és la poderosa avantguarda combatent de l'Aliança Catalana.

Què ha passat a l'exili? Els nostres companys ha sortit enfortits d'una prova que va enfonsar altres emigracions, i ha descompost grans sectors d'emigrats aliats nostres en la guerra. La nostra experiència d'ara ha trencat la vella experiència. Passava abans que a mesura que el temps transcorria, l'emigració es disgregava, es desfeia; no salvant-se de la catàstrofe, de vegades, veterans partits comunistes. I a nosaltres ens ha succeït exactament el contrari: a mesura que el temps ha anat passant, el nostre Partit s'ha anat consolidant, la moral dels militans s'ha cimentat més i la seva educació política ha crescut. Diguerem al sortir de Catalunya: Mai no serem un partit

d'emigrats, mai no deixarem d'ésser un partit combatent! I hem complert el nostre deure revolucionari, patriòtic.

Totes dues experiències camarades, demostren que el P.S.U.C. és ja un objectiu assolit: que el P.S.U.C. no és ja un assaig, sinó una gloriosa realitat, una incommovible força homogènia, bolxevic, leninista-stalinista. El P.S.U.C. està de ple en l'etapa de les grans realitzacions nacionals, perquè ja és l'autèntic partit nacional de Catalunya.

Val la pena, companys, que vegem tot això més de prop, analitzant la nostra experiència americana però, per a comprendre tot el valor d'aquest anàlisi hem de conèixer el què és el P.S.U.C. a Amèrica. Arribaren molt pocs camarades del P.S.U.C. a Amèrica. Tots sabeu per quines raons (de les quals ja parlarem algun dia), el P.S.U.C. fou exclòs del SERE. Una gran majoria de militants del P.S.U.C. que hi ha a Amèrica arribaren camuflats: els uns com a ugetistes, els altres com a militants del P.C. d'E. la direcció del qual ens va cedir generosament un tant per cent, altres com a militants de diversos partits de Catalunya. Així s'explica la petita quantitat de militants que tenim a Amèrica, desproporcionada en relació amb la resta de l'emigració. A Amèrica som uns 500; 250 a Mèxic, un centenar a Santo Domingo i menys de cent a Xile. La resta està distribuïda en nuclis molt petits a Cuba, Panamà, Venezuela, Colòmbia, Argentina, Uruguay, Paraguay, etc. No som més. Amb aquesta petita quantitat de militants i després de sis anys d'emigració, quin és el fruit del nostre treball? Del 1940 al dia 15 d'aquest mes, el P.S.U.C. d'Amèrica ha recaptat per al fons d'ajut a la lluita del país la xifra de 337.000 pesos mexicans. En aquesta xifra de 337.000 \$ no hi estan compreses les despeses locals a cada país que signifiquen certament una considerable quantitat de diners en el curs d'aquests anys. Per a tenir una idea aproximada n'hi ha prou amb dir que cinc de les nostres Delegacions americanes publiquen regularment els seus periòdics. D'aquesta quantitat global corresponen a Mèxic 210.000 pesos. D'aquests doscents deu mil, 110.000 han estat aportats per treballs directes realitzats per la direcció, la qual, dit sigui de passada, des del 1942 no percebeix ni un sol centau del Partit. Dels altres cent mil, vuitanta mil han estat el producte d'aportacions dels nostres militants, la suma de les seves quotes voluntàries, i els altres 20.000 foren el fruit del seu treball fora del Partit. Si d'aquestes darreres xifres, la gran és un elogi a l'esforç

personal, a la comprensió política de cada militant, la petita és una prova d'una feblesa que no hem pogut corregir, que hem d'esmenar: el mal treball fora del Partit, fonamentalment, entre els catalans.

Els nostres militants no han estat capaços encara de fer un esforç sistemàtic, políticament seriós, per augmentar cada vegada més l'ajut al país.

La xifra en ella mateixa no diu tot el que de positiu i alligador té. Com hem arribat aquests total, any per any? En 1940, any de forta crisi i desorganització, recaptàrem 10.000 pesos. En 1941, període de ferma reorganització, en recaptàrem 15.000. En 1942, any que va caracteritzar-se per una neteja a fons del Partit, en recaptàrem \$ 25.000. En 1943, net el Partit de brutícia, any de satisfactori control i treball col·lectiu, recaptàrem \$ 60.000. En 1944, amb un Partit d'alt nivell polític, sense el llast d'oportunistes i traïdors, recaptàrem \$ 100.000. I en els tres mesos d'aquest any, ja hem reunit \$ 25.000, més \$ 10.000 que ens han anunciat les delegacions de Cuba i Venezuela. I aquest és el millor elogi que pot fer-se de vosaltres.

L'ascensió constant, la progressió continua dels ingressos, demostra: primer, que en el militant del nostre partit hi ha hagut una superació política, que ha permès vèncer en cada un d'ells i en el conjunt del Partit les mièries de l'emigració. Podem afirmar sense mentir i sense exagerar, que avui, en 1945, els militants del P.S.U.C., començant per mi i acabant pel més modest, som millors que quan vinguerem, som més madurs políticament, tenim més sentit de la responsabilitat, comprenem millor les lluites del país, valorem com és degut el volum del nostre ajut polític i econòmic al nostre poble, hem assimilat més a fons la nostra línia política, hem fet grans avanços en el camí de la nostra bolxevització. La consigna del nostre C.C. *d'Anvers l'hem complerta en el més essencial: no som un partit d'emigrats, no hem deixat d'ésser catalans.*

I què diríem d'una altra cosa que és justa la nostra afirmació teòrica que la depuració enforteix. Aveni, a la llum de la situació actual, podem tenir la seguretat que si no s'hagués portat una política conseqüent de depuració, el P.S.U.C. a Amèrica no existiria o estaria reduït a llastimosos grups de jugadors de dòmino, de tertúlies bizantines, d'emigrats en descomposició. El Partit, depurat, s'ha enfortit, i aquestes xifres que he llegit són la prova més clara i con-

tudent que es pugui donar. Tots els salts coincideixen amb els períodes de depuració. La banda de desertors i lladres, de trotsquistes i aventurers, d'immorals i jesuïtes, petits burgesos fent de revolucionaris, els Serra-Pàmies, Ferrer, Del Barrio, Aznar, competeixen ara per veure qui serveix millor a la reacció, al bloc del fet consumat, s'han sumat a la trepa dels enemics del Partit, de la Unió Soviètica, de la llibertat dels pobles hispànics. El Partit, lliure d'aquesta deixalla, se sent, i és, més àgil i poderós.

La depuració enforteix. Continuarem vetllant a la manera bolxevic per la salut del Partit, amb intransigència, afinant la vigilància revolucionària. Això és obligat perquè poguem fer front amb honor i amb èxit a la nostra responsabilitat històrica. Molt grans seran i molt complexes les situacions que haurem de resoldre. Les resoldrem si marxem amb més energia i ritme encara pel camí de la nostra bolxevització, si tots els nuclis del P.S.U.C. dispersos fora de Catalunya compleixen amb llur deure: superació política constant i màxim ajut als combatents del país. Cada militant ha d'ésser un dirigent. Cada militant nostre ha d'augmentar el seu ajut als camarades, als patriotes de Catalunya. Superació política vol dir vetllar per la unitat del Partit, vetllar pel respecte i el prestigi de la direcció, estrènyer els rengles entorn del nostre Comitè Central, realitzar més consegüentment i més a fons la línia política del Partit. Major ajut vol dir major esforç personal i, sobretot, molta més audàcia en el plantejament polític d'aquest problema a catalans i no catalans, a tots els demòcrates del món, vol dir abastar xifres molt més elevades, el nivell que exigeix el moviment patriòtic en marxa accelerada cap a la insurrecció nacional.

Endavant, camarades d'Amèrica! Siguen dignes dels companys que a la U.R.S.S. són stajanovistes en la construcció socialista, guerrillers condecorats i oficials de l'Exèrcit Roig en la guerra patriòtica dels pobles soviètics! Siguen dignes dels camarades que a França han sabut ésser els primers en el sabotatge, en la guerra de guerrilles contra els nazis, els traïdors de Vichy i els seus auxiliars falangistes! Siguen dignes dels camarades que a Àfrica i a Londres han sabut avançar tant i tan eficaçment en la realització de la nostra línia política! Siguen tots, camarades de la U.R.S.S., de França, d'Àfrica, d'Anglaterra, d'Amèrica, dignes dels qui alen amb tant d'heroisme la nostra bandera a Catalunya mateix, a la Catalunya tortu-

rada encara pels botxins falangistes! No regategem cap esforç, cap sacrifici, per ajudar-los, per a facilitar als heroics camarades que formen la Delegació del C.C. en el país, alguns dels quals abans estigueren amb nosaltres, el màxim suport que necessitem per a menar a un terme feliç la seva difícil tasca!

Sense venaglòria, sense envaniment ni sobrestimació, endavant sempre! Amb aquest Partit que tenim, que ha vençut tantes crisis, que ha superat tantes tragèdies, podem anar on volguem. Enfortim el nostre Partit. No tolerem maniobres d'aïllament contra el P.S.U.C. Esclafem en el seu origen tot intent contra la unitat política obrera. Fem entendre amb arguments contundents als arribistes i aventurers que morí per sempre més la política de "Comitès", de trepes irresponsables, per a deixar el pas lliure a la política d'unitat: Un Partit obrer, una Central Sindical Unica, una organització camperola, una aliança permanent obrera i pagesa, un bloc nacional.

Estem ja, camarades, en les batalles de liquidació del règim franquista. Guanyarem aquestes batalles, perquè la força del bloc dels pobles hispànics és immensa. Fem-la invencible enfortint més i més l'Aliança Catalana, estrenyent més i més la unitat fraternal combatent dels pobles hispànics, la nostra adhesió activa a la Junta Suprema d'Unió Nacional, donant tot el que som i el que valem a les heroiques guerrilles, a l'avantguarda combatent dels pobles hispànics, no regatejant cap sacrifici que ens sigui demanat per accelerar l'hora de la insurrecció nacional. No cèdir mai! No desmoralitzar-se mai! Contra Franco i la seva Falange de pistolers, contra els qui vulguin imposar-nos un règim sense Franco, però franquista, un règim sense la Falange, però falangista, contra els sinistres conspiradors del fet consumat i els seus aliats del camp republicà, no tenim més que un camí, una consigna: incrementar la lluita, fer que la terra hispana cremi els unglots dels seus botxins, marxar cap al darrer combat victoriós seguint les banderes desplegadas de la Junta Suprema d'Unió Nacional, del Consell Superior de l'Aliança Catalana, sota la direcció combatent dels governs d'Unió Nacional presidits per Negrin i Irla!

Així liquidarem la sinistra maniobra del fet consumat!

Així guanyarem la batalla de la Pau!

Així serem fills dignes de la nostra Pàtria!

Salut!

(Una tempesta d'aplaudiments que dura diversos minuts, clou les darreres paraules del camarada JOAN COMORERA).

CARTA DE JOAN COMORERA A CARLES PI I SUNYER

La Habana, agost 21 del 1945. Arxiu Comorera-Massip F.I.E.H.S.

Amic Pi i Sunyer:

Ahir vareig rebre la vostra carta del data 29 de juliol prop passat. Pel contingut de la mateixa veig que insistiu en el plantejament de qüestions sobre les quals tenim una posició clara i definitiva no desconeguda per vos. No era pas la nostra intenció tornar-ne a parlar, però ja que vos les voleu considerar com un problema d'egoisme partidista, no com un problema de profunda significació històrica pel present i futur de Catalunya, passo a a donar-vos les irrefutables raons que tenim per sostenir-nos en una posició d'absoluta intransigència.

Considerem que en un Govern d'unitat catalana han de tenir-hi la seva representació tots els sectors i matges d'opinió. Però vos fugiu de l'estructuració ideològica i orgànica coneguda i actuant a tot el llarg de la guerra i sota el terrorisme monstruós francofalangista i entreu en el terreny de les abstraccions amb ganes de donar per demostrat que a Catalunya existeix un "sector socialista" el qual quedaria orfe de representació en el Govern si "algú" no se'n fes càrrec. I així, de manera abstracta, arribem a la conclusió de que aquests malaurats orfes de Catalunya han d'estar representats en el Govern, precisament per un grup d'aventurers, desertors i trotsquistes expulsats per indignitat manifesta del nostre Partit i que s'anomenen "socialistes" com podrien dir-se falangistes, i per una persona l'altíssim mèrit "patriòtic" de la qual es mesura relegant les actes parlamentàries de novembre del 1934: Si renegar del Govern de la Generalitat emprestat és un acte patriòtic, caldrà canviar la definició del patriotisme. I perquè han d'ésser aquests subjectes indesitjables els reivindicadors d'un moviment interior inexistent? I amb quin dret es sotmet als qui encara avui es consideren socialistes a la injúria de donar la seva representació a una trepa de desertors? Això, amic Pi, no té sentit ni pot haver-hi manera de justificar tan estrepalosa pretensió. Si vos haguéssiu vist aquest problema d'una manera objectiva, aconseguint-vos a la realitat que heu viscut i que encara més profundament existeix, hauríeu trobat la solució a inquietuds i escrúpols que, potser sí, us capfiquen. Car els catalans o residents a Catalunya que encara tinguin una mentalitat o un sentiment d'allò que vos en dieu "socialisme", ja tenen la seva digna i estimada representació dins o fora del Govern, dins o fora de la terra: el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

No ha d'ésser determinant per vos el que nosaltres diem de nosaltres mateixos, si som comunistes, si som bolxevics. Son coses nostres, administrades per nosaltres en us d'un dret que vos no discutireu. La realitat que ningú no pot negar -i que nosaltres afirmem- és que el P.S.U. no és encara un Partit comunista, segueix éssent encara un Partit polític -- d'unificació obrera. Es cert que nosaltres treballem per -- transformar el P.S.U. en un Partit totalment comunista, però aquests són proposits nostres, de la nostra vida interna, que no consenten especulació de cap mena als qui pertanyen a altres disciplines polítiques. Per consegüent, amic Mi, no us inquieteu més doncs els catalans comunistes i els socialistes tenen ja els seu Partit únic, l'únic que pot representar-los en el Govern i en qualsevol manifestació de la vida col·lectiva catalana: el P.S.U.C.

Ja que així ho voleu, fem una mica d'història. Després de l'enfonsament del 6 d'octubre del 1934, els dirigents i militants dels quatre partits obrers que existeixen vàrem arribar a la conclusió de que la manca d'un Partit obrer fort, homogeni, marxista-leninista, d'estructura centralista democràtica, explicava en gran manera la derrota que sofrien. Es constituí immediatament el Comitè d'Enllaç amb el qual vos vàreu treballar en la campanya electoral del 1936. I el 22 de juliol del mateix any, posant fi a un període de fraterno discursió, vàrem acordar per unanimitat la creació del Partit únic obrer català, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, adherit a la Internacional Comunista. Tots, els d'origen socialista com els d'origen comunista, vàrem anar a la unificació, vàrem acceptar la teoria marxista-leninista-stalinista i l'estructura centralista democràtica, amb els ulls ben oberts, amb plena llibertat i responsabilitat. Aquesta decisió històrica va tenir immediata i profundíssimes conseqüències en la (1) ... anar a l'unificació; vàrem acceptar la teoria marxista-leninista car vàrem fer-nos ressó de la vehement voluntat unitària que existia i que avui existeix amb més fortitud que mai en la classe obrera catalana i en els sectors més progressius de la pagesia, de la intel·lectualitat i de la menestralia. Vos recordareu i estic segur que no ho negareu en cap cas, les jornades glorioses del P.S.U. i el preu de sang que aquest va pagar en el front i en les lluites tan necessàries com les del front de guerra contra el bandidatge trotsquista-faista, d'allò que en aquells temps en deien els "incontrolats".

(1).- Falta una línia en el text original.

L'honor d'haver estat els iniciadors del moviment d'unitat integral de la classe obrera.

Vingueren les hores amargues de la retirada i de la derrota momentània, i el P.S.U. va traspasar la frontera colze a colze amb el darrer soldat. Sota el terror franquista, de la Gestapo i de Vichy i del desert del Sahara i en les condicions més dures de l'exili en terres americanes, el P.S.U. ha seguit sense defallences ni discontinuïtat la lluita a mort contra Franco i la Falange, per la reconquesta de la República i per les llibertats catalanes. La sang dels nostres màrtirs immortals, Girabau, Conrad i Josep Miret, Lacambra Pinos i tants d'altres, han anat marcant les fites d'aquesta marxa ascendent i heroica del P.S.U.C. i del nostre poble envers la victòria, i avui podem proclamar amb orgull patriòtic que el P.S.U. no ha regatejat cap esforç ni sacrifici per tal d'organitzar la lluita a l'interior del país i l'ajut a aquesta lluita des de fora, donant-li constantment homes, diners i directrius polítiques. S'ha mobilitzat a fons i permanentment per accelerar l'hora de la insurrecció nacional alliberadora. El P.S.U. ha pogut realitzar aquesta tasca grandiosa que el nostre poble ja sap avui valorar perquè és un Partit de combatents, perquè ha sabut aplicar d'una manera sistemàtica una de les seves normes essencials i permanents: la depuració periòdica. Perquè entre nosaltres no volem arrivistes ni claudicants xerraires irresponsables ni desclassats, aventurers ni traïdors.

I hem arribat a allò que ens interessa. Aplicant aquesta norma de sever control intern i de manteniment de la puresa ideològica, ètica i combativa del nostre Partit, vàrem expulsar abans de sortir de Catalunya per lladre i desertor a Fronjosà, i per desertor a Martínez Cuenca. Vàrem expulsar a França, per desertor a Miquel Ferrer, més tard a Serra Pàmies per confident de la policia francesa i nordamericana i a Serra Moret per traïr les idees bàsiques del nostre Partit en les hores en que aquest sofria la més cruel persecució. Tots aquests subjectes -més una vintena d'incorals, corruptes per l'emigració, tots ells esbandits del nostre Partit per indignitat i traïcions paleses- s'han ajuntat sense altre aglutinant que l'odi a la classe obrera, a la massa popular de Catalunya representada pel nostre gloriós P.S.U. i s'han donat un nom. I vos creieu Pi i Sunyer, que aquesta banda de desclassats són o poden ésser un moviment socialista?

No s'hi val a fer-se l'innocent en qüestions de tanta trascendència i tan clares. A Catalunya va crear-se el Partit Socialista Unificat. Tots els que contribuïrem a fer-lo vàrem adquirir un compromís d'honor davant la classe obrera i el nostre poble. Els qui han mancat a aquest compromís d'honor els qui l'han traït, s'han fet absolutament incompatibles --

amb nosaltres i amb tots els catalans decents i patriòtes. No saltres tornarem, enriquits, aquest tresor inestimable a la nostra classe obrera i al nostre poble ben segurs de que ells sabran estimar la intransigència implacable amb que l'hem defensat, com sabran castigar als qui l'han volgut vendre, si gosessin tornar.

No és cert, amic Pi, que el món obrer vagi per camins de desunió. Ho demostra el Congrés Obrer Mundial que vos vareu veure a Londres i el qual es repetirà ara a Paris. Ho demostren els socialistes i comunistes noruegs, danesos, i eslovacs que ja han creat el P.S.U. Ho demostren els socialistes i comunistes de Polònia i d'Alemanya, de Finlàndia i Bulgària, d'Itàlia i França, els txecs i els austriacs, els Comitès d'Enllaç i d'acció comú dels quals preparen a cada país la constitució del seu Partit únic obrer. A Anglaterra mateix el desenvolupament previsible de la classe obrera en la seva lluita ascendent pel socialisme clourà també la constitució del Partit únic obrer.

El mes de gener del 1940 afirmàreu que el món se'n anava cap a una "ordenació conservadora" i us llençàreu a tota marxa pel camí fals del Consell de Londres. Avui que en el món europeu s'estabilitzarà la divisió de la classe obrera i dels sectors populars i aquesta concepció us empeny pel camí fals de l'anticomunisme. Aleshores vareu equivocar-vos i ara també. Car la realitat dels fets ens porta a conclusions contràries. Els catalans, amic Pi i Sunyer, tenim l'altíssim honor d'haver estat els iniciadors del moviment d'unitat integral de la classe obrera, a l'Europa capitalista essencialment. I, éssent així, vos creieu que seria just que nosaltres llancessim el nostre P.S.U., expressió acabada d'unitat consagrada per la sang de tantíssims militants caiguts durant la guerra i després, a Catalunya i a l'exili, en la lluita aferrissada per ells menada sota aquesta gloriosa bandera en contra del nazifeixisme-falangisme, només que per donar-vos el goig, ben eixorc, d'acceptar irresponsablement unes especulacions vostres sense base ni fonament, sense realitat ni contingut? No serem pas nosaltres, amic Pi, els qui cometrem aquest acte de veritable i inexcusable traïció als interessos fonamentals i permanents de la classe obrera, de Catalunya.

Socialistes i comunistes de Catalunya no poden ésser representats més que pel P.S.U.

Fixeu-vos, a més amic Pi, on us portaria l'acceptació per part nostra dels vostres plans injustos i injustificats. La trepa d'aventurers que vos ampareu i entorn de la qual heu muntat tota una veritable "patum de Berga" no són res, ni tenen res, ni poden tenir res a Catalunya mateix. Però allí, a

Catalunya, suara han circulat uns manifestos d'un anomenat - "Partit Laborista". Nosaltres sabem que els seus iniciadors són agents falangistes. Ells, és clar, es presenten a l'opinió catalana com els més aferrissats antifalangistes. I com que teniu la dèria de donar més valor a la paraula dels qui es presenten com enemics nostres que no a la nostra, no serà legítima la nostra temença de que considereu també que existeix un altre "sector obrer" orfe de representació? I així indefinidament amb tots els grups i grupets que, amb autorització o no de la Falange, vulguin autoanomenar-se Partit amb l'única finalitat d'afeblir la lluita contra Franco, de pertorbar la sòlida i creixent unitat del moviment obrer. Aquesta tàctica vostra, si l'acceptéssim, conduiria també a l'esmicolament dels partits republicans essencials existents al nostre país, seria el retorn a l'eixorca i funesta política de casinets de barri, de cacics de comarca i de poble, ens duria a la paralització de la democràcia catalana, a la seva deformació i destrucció. No, amic Pi, els moviments de casa nostra o de qualsevol altre país no es poden esmicolar academicament, mirant-los amb una lupa; el que cal és veure'ls com ells són i trobar i acceptar la directriu fonamental. I a casa nostra, en el que refereix al camp polític obrer, aquesta directriu fonamental és la unitat i el P.S.U. n'és la seva única expressió.

Es possible que a vos us interessi creure que quan Catalunya recobri la seva llibertat i tots nosaltres siguem allí i fem us allí, plenament, dels nostres drets ciutadans, sortiran a veus o es manifestaran propòsits contraris a la continuïtat del P.S.U. i per la conveniència de crear moviments polítics obrers d'altres tipus. A vos pot interessar-vos creure-ho així. Jo nego rotundament aquesta possibilitat. Però, en tot cas, són problemes del demà i no d'avui. Problemes que no seran, puig que el propi moviment ascendent de la unitat obrera, pròpia i mundial, mobilitzarà la vigilància del nostre poble. I seria el nostre poble el qui combatria implacablement els provocadors que atemptessin contra la seva unitat. Però prescindim del que pot passar demà. La realitat d'avui a Catalunya és la unitat política del moviment obrer i a la realitat d'avui ens atenim. Catalunya té el seu Partit únic obrer, el P.S.U., i és reaccionari i antinacional - entestar-se a crear-ne d'altres artificialment i sobre la base de suposicions intel·lectuals.

Socialistes i comunistes vàrem crear el P.S.U. Socialistes i comunistes el mantenim. Els socialistes i comunistes de Catalunya només podem ésser representats en el moviment d'unió nacional catalana pel Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vull creure que, meditant a fons, vos arribareu també a la mateixa conclusió i tractareu de formar un veritable Govern d'Unió Nacional, amb els partits i organitzacions legals que a Catalunya han lluitat i lluiten, que han tingut i tenen -- una clara i definida responsabilitat. Vull creure-ho així -- perquè l'exposició no és de fer un Govern d'Unió Nacional, -- sinó de trencar des de fora la unitat política de la classe obrera catalana, del sector més progressiu de la pagesia, de la intel.lectualitat, i de la menestralia de Catalunya. I -- perquè, com és lògic d'arribar a aquesta conclusió negativa ens hauriem de declarar incompatibles amb vos.

El perill de manysprear la presència de la classe obrera en el Govern.

Bé, anem a una altra cosa. Veig també que continueu resistent-vos a donar representació a la UGT argumentant que la CNT ha decidit no prendre part en el Govern. La posició justa fixada en el meu cable del dia 19 de juliol és que el Govern s'ha de formar amb tots els partits i organitzacions legals del país, deixant fora únicament als qui voluntàriament s'exclouen. La decisió de la CNT, en un o altres sentits no compromet a la UGT i si aquesta es manté en la decisió de -- formar part del Govern cal acceptar-ho sense més discussió. A més, amic Pi, cal ésser conseqüents. En el camp polític ens amenacou amb excloure'ns i donar la representació política obrera a un grupet indesitjable. En el camp sindical, perquè una Central es refusa, preteneu excloure a la UGT i vol ésser-hi. Seguint per aquest camí arribaríeu a fer un Govern sense cap representació obrera ni política ni sindical i sense representació pagesa, car estem segurs que la Unió de Rabassaires no voldria acompanyar-vos en aquesta aventura antinacional. Faríeu un pseudo Govern passiu, espectant, -- apaivagador, reaccionari, un Govern que no dirigiria la lluita del nostre poble, que la frenaria i s'oposaria a l'alliberradora insurrecció nacional, un govern que, volent-ho o no, perllongaria el poder monstruós de Franco i Falanga i comprometria l'esdevenidor nacional de Catalunya al donar inevitablement el seu suport a la reacció espanyola que malda per succeir el francofalangisme. Però, per què vos assegureu -- que la CNT ha resolt no donar representació al Govern, si -- niagué pot avui representar plenament a la CNT? Amb quin nucli de la CNT heu parlat? Pels antecedents que jo tinc heu parlat amb el nucli més petit i menys representatiu, el que pugui representar la companya Frederica Montseny. I els demés. El nucli cenetista més fort té la seva representació a l'Aliança Catalana de l'interior i a l'Aliança Nacional Catalana de França. L'heu consultat? Un altre nucli de la CNT, el menys cenetista de tots, és el que va de bracet amb Prieto, l'antiunitari i anticatalà per excel.lència. L'heu consultat? Per què vos que teniu tant d'interès en trebar elo-

ments que anomenau "socialistes" per afrontar-los al nostre PSU, doneu ja per resolta la posició de la CNT quan la campanya Frederica Montseny us diu que no hi vol estar representada? Per què enfront del PSU seguiu una norma que tendeix a provocar que cada colla s'autonomeni partit i demani un conseller i en el cas d'un moviment com la CNT, d'importància indiscutible, si teniu en compte la conseqüència revolucionària i antifeixista de la seva massa obrera, us satisfà poder deixar-la fora, aprofitant-ho de passada per excloure a la UGT?

No és seriós aixó, amic Pi, i no és just jugar d'aquesta manera, en aquestes hores tan greus de Catalunya, a una política de mesquinesa que nosaltres pensavem que ja estava esbandida pel foc de la gran tragèdia. Veritablement, aquest problema de la CNT el que caldria és consultar amb el sector -- més seriós, més responsable, més combatent, el qual per sort existeix i treballa en l'Aliança Catalana.

L'eficiència del Govern Català serà condicionada per la veritable representació del moviment obrer i pagès a casa nostra. Ha sorgit un nou concepte de nació, una nova nació, de la qual la classe obrera n'és la columna vertebral i en la qual s'hauran de realitzar profundes transformacions econòmiques. I éssent aquesta la realitat històrica present indiscutible i no concebim com teniu la tendència a deixar reduïda al mínim, o al no res, la representació obrera. Estem segurs que aquesta tendència vostra d'excloure a la classe obrera i a la pagesia no serà acceptada tampoc per Esquerra Republicana de Catalunya ni cap altre Partit, i molt menys pel President Irla. Us invitem, doncs, a una rectificació de fons, a que accepteu una autèntica línia d'unió nacional.

Res no en dieu de la representació rabassaire a la qual considereu indispensable. Res en dieu tampoc de les personalitats a les quals us proposeu invitar i sobre els medis patriòtics de les quals tenim dret a opinar abans i no després de formar-se Govern, amb satisfacció veig que accepteu la representació del moviment interior de lluita. Sobre aquest punt que considerem capitalíssim, voldríem una major claredat per part vostra. Un autèntic Govern d'Unió Nacional combatent, dirigiria activament la lluita de l'interior, incrementaria al màxim l'ajut de l'exterior ja que per la seva pròpia naturalesa no es proposaria en cap cas frenar ni aturar el combat i la insurrecció nacional. Seria l'exacte representació del que nosaltres en diem suma de legalitat i lluita, i tindria, per tant, la màxima eficiència i autoritat. Ara, si es pretengués fer un Govern que acceptés la lluita i la representació dels combatents de l'interior d'una manera formal i no dinàmica, i en el fons del pensament del qual existís més la preocupació de frenar que de combatre, nosaltres

no l'acceptariem. Prego, doncs, sobre aquesta qüestió una major puntualització.

La solució del plet català conseqüència pacífica d'un pacte voluntari entre els pobles hispànics.

Tampoc es veu clara la vostra línia referent al problema nacional quan parleu de les nostres relacions amb el Govern de la República i ens proposeu un possible pacte entre Catalunya, Euzkadi i Galícia, transformant així una "Galeuzka" que avui no és més que entesa de persones més o menys ben intencionades en un problema de Govern. Un pacte de tres pobles hispànics, encara que la seva intenció fos constructiva, ens portaria no a una entesa sinó a una lluita contra els altres. Aquesta oposició entre els pobles hispànics, la qual seria immediata a l'anunci d'un pacte d'aital característiques no solament afebliria enormement la indispensable i inquebrantable unitat fraternal d'armes dels pobles hispànics contra els seus enemics comuns Franco i Falange, sinó que destorbria i no facilitaria la construcció després de la victòria de l'Estat multinacional i, per tant, el lliure exercici del nostre inalienable dret d'autodeterminació. Si vos accepteu com nosaltres, la constitució i l'Estatut afirmen a la veritat, igual que nosaltres, que la solució del nostre problema nacional no serà fruit d'una guerra de Catalunya contra els demés pobles hispànics, sinó la conseqüència pacífica d'un pacte voluntari entre tots ells. La política de l'equivoc separatista que sovint han jugat els partits polítics tradicionals de Catalunya amb resultat tant negatiu, ha estat el centre tàctic i polèmic del vostre Consell de Londres i d'una Galeuzka sortosament no aprovada per cap partit i organització responsable de Catalunya. Nosaltres no l'acceptem en cap cas. D'ací que considerem necessari major aclariment per part vostra. Res en diu tampoc del que heu decidit en relació a l'anomenat Consell de Londres, a la dissolució del qual, segons s'ens ha informat, us vàreu comprometre a l'acceptar l'encàrrec del President Irla. També voldríem que ens aclaríssiu que són "les condicions que han de donar viabilitat -segons la vostra carta- a l'Estatut en el període transitori". En resum, considerem just i necessari que a l'invitar-nos a formar part d'un Govern d'Unió Nacional s'ens plantegin i esclareixin tots els punts programàtics que han de donar-li estructura i contingut. El nostre criteri ja el coneixeu abastament car mentenim el que vàrem presentar al President Irla el passat mes de febrer.

Us queixeu dels nostres mètodes "impositius" i afirmeu que, si no canviem, "possiblement podríem ésser exclòs". Doncs, resulta que a una pretesa "imposició" contesteu amb una efectiva coacció. No acostumem imposar-nos a ningú i els fets -

ho demostre. Opinàvem i opinem que en la situació actual el President Irla no devia delegar funcions i hem acceptat la seva decisió, Opinàvem i opinem que no ereu vos la persona més qualificada per a ésser encarregada de formar Govern i hem acceptat la decisió del President. No hem fet qüestió de proporcionalitat i hem fet tots els sacrificis necessaris per facilitar la tasca del President. Tenim una línia política i lluitem per la formació d'un Govern d'Unió Nacional entorn d'un programa, i la nostra transigència o intransigència està lligada no a interessos personals ni a compromisos adquirits de mala manera, sinó al valor decisiu que donem o no als punts en discussió. No tenim altre punt de mira que la defensa aferrissada dels interessos fonamentals i permanents de Catalunya. Per tant, amic Pi, deixeu tranquil·la la caixa dels trons i us embarqueu en una barca que a totes les mars ha fet aigües: la de l'anticomunisme.

I, finalment, parlem dels mètodes dilatoris. Quan en el cable del 19 de juliol protestava enèrgicament contra els vostres mètodes dilatoris no em referia pas a les dates d'uns o altres. Em referia al plantejament indegut i indefensable de qüestions i problemes que havien de portar-nos a la mena d'"impasse" en el qual ens trobem. I de nou us invitem cordialment a que escombreu tota aquesta broça del camí, per tal d'arribar amb la màxima rapidesa a la formació del Govern d'unió Nacional combatent.

Esperant que aviat ens trobarem en terres europees, per la qual cosa estic fent tot el possible, i amb la seguretat de que en respondreu a la direcció de Mèxic mentre no pugui arribar a Europa, us saluda afectuosament.

JOAN COMORERA.

PSUC: PLE DEPARTAMENTAL DE TOLOSA, INTERVENCIÓ DE JOAN COMORERA.

Lluita nº 26; 9 de novembre del 1945

Després de saludar al Ple i expressar la seva satisfacció al poder retrobar-se de nou davant els militants del Partit, el company Comorera analitza la situació actual i diu:

S'ha comés amb el nostre país un gran crim. En virtut de -- les maniobres de la reacció internacional, la qual ha trobat en els rengles de l'emigració instruments i agents que han fet que el problema del restabliment de la República, de la democràcia i de les llibertats del nostre poble no es podés resoldre en el curs de la darrera guerra mundial.

Surt al pas de les falses il·lusions que han existit i existeixen en els medis emigrants que el problema espanyol no és resol a data fixa, com alguns volen fer veure.

Diu que per a comprendre la realitat de la situació actual -- en relació al nostre problema, aquest no el poden deslligar del conjunt de la situació internacional.

Remarca que, malgrat l'aixafament del nazifeixisme, no és -- pot creure que hagi mort el seu origen, i diu: El nazifeixisme és fruit de quelcom; és conseqüència del capitalisme monopolista. Va ésser la força de xoc, la força blindada del capitalisme monopolista, la missió del qual era anihilar tota experiència progressiva i democràtica en els països lliures per crear les condicions de bloqueig i d'atac contra la Unió Soviètica".

Estableix una comparació entre les tàctiques adoptades pel -- capitalisme monopolista després de l'altra guerra i en el -- moment d'acabar-se la segona guerra mundial, i posa de relleu el nou concepte que es té de la democràcia en els diferents països, indicant que mentre és consideren règims democràtics el de Grècia, per exemple, és condemna la veritable -- democràcia que existeix a Romania, Bulgària, Hongria, etc.

Assenyala que les bandes trotsquistes es presenten, com els falangistes, com a "forces democràtiques".

Fent un estudi de la posició de Franco en el pla internacional, precisa que el règim franquista de condemna internacionalment i que no pot sobreviure al nou Dret internacional -- sortit després de les decisions de Moscou, Teheran, Crimea, i Postdam. "Però una cosa és que Franco i Falange estiguin -- condemnats històricament a la seva liquidació i una altra cosa és que això representi el restabliment automàtic de la democràcia".

Assenyala que el franquisme es troba cada dia més aïllat en tot el món i que "Franco sempre espera que esclatin situacions internacionals determinades que permetin mantenir-lo en el poder encara que sigui canviant formes exteriors".

Posa de relleu que Franco ha estat el qui proposà a Anglaterra la formació del "Bloc Occidental" per anar, fonamentalment, contra la Unió Soviètica.

Analitzant la política seguida per alguns governs, constata que malauradament la trajectòria que es segueix és la repetició de la política de "no intervenció" de 1936-1939. Amb el pretext d'evitar una guerra civil, és mantenen posicions que solament poden beneficiar el règim franquista.

Després d'un ampli i profund estudi de la posició adoptada pels diferents països, el camarada Joan Comorera treu la conclusió de que és busca per totes les maneres acabar el problema espanyol amb un compromís, amb un "abraç de Vergara".

Aquestes maniobres en el pla internacional estan ajudades per la maniobra que és manifesta en el si de les masses exiliades. Maniobra que es concreta en el sabotatge sistemàtic de la unitat nacional combatent, en el sabotatge de la única política justa que ha d'acabar amb el règim terrorista franquista. Maniobra dirigida d'una manera essencial a paralyzar l'acció de les masses obreres hispàniques, ja que saben que la classe obrera és una força decisiva i fonamental.

Parlant de la creació dels diferents moviments sorgits a l'emigració, diu que "per trencar la unitat de la classe obrera i crear la confusió sorgeixen grups i grupets, no d'una manera espontània, sinó subvencionats per la reacció internacional".

Davant les maniobres i provocacions dels agents trotsquistes el Secretari General del Partit remarca que cal obrar sense contemplacions. No és poden fer distincions entre els qui aparentment es mostren com uns "bons nois". Tots són uns i tots persegueixen els mateixos fins.

Per a poder portar a terme les tasques que l'actual situació planteja, demana a tots els militants un reforçament constant del P.S.U. de C.

"Pensar -prosegueix-, que Catalunya serà el que sigui el P.S.U. de C. no és una qüestió d'especulació. És la realitat. El P.S.U. de C. és un Partit homogeni, disciplinat, responsable, que treballa d'acord amb una línia política justa, que no regateja esforços ni sacrificis per a realitzar aquesta línia política. El P.S.U. de C. marxa al davant de

la lluita, és un Partit dirigent, la seva política ha arrelat profundament en el si de les masses nacional del nostre poble."

Posa en guardia els militants del Partit contra les maniobres dels provocadors, manifestant que tots aquests agents al servei de la reacció internacional coincideixen en la lluita de combatre la política d'unitat combatent i d'afèblir els Partits dirigents de la classe obrera i dels pobles hispànics.

Pel reforçament del Partit, el Secretari General assenyala que hem de garantir, en primer lloc, la línia d'origen del P.S.U. de C. la línia marxista-leninista-stalinista, l'estructura orgànica basada en el centralisme democràtic.

Comenta les expulsions d'antics membres del P.S.U. de C., fent constar que el principi de que la depuració enforteix el Partit ha estat just. En aquest aspecte recomana una major vigilància política per evitar que els elements provocadors, arrivistes, puguin infiltrar-se dintre el Partit.

Planteja amb força la necessitat de fer tots els esforços possibles per tal d'ajudar els nostres companys que lluiten a l'interior del país. Manifesta que l'ajut té tres aspectes: ajut polític, personal i econòmic. En els tres aspectes els militants del Partit han de saber mobilitzar-se d'una manera intensa i permanent.

Crida als militants a superar-se políticament, a millor comprendre els problemes, a fer que cada un dels membres del Partit esdevingui un quadre dirigent.

"A mesura que el volum de la lluita augmenta a l'interior del país es presenten noves i més grans necessitats que nosaltres hem d'ajudar a superar".

Davant la situació actual, el company Comorera fixa la responsabilitat del Partit per a fer-hi front i sortir-ne victoriosos.

"Si no som capaços de portar un major ajut a la lluita de Catalunya i dels pobles hispànics, podrem trobar-nos amb la sorpresa de que les maniobres de compromís i de capitulació assoleixen un èxit. Cal fer-se aquesta idea, no subestimar-la, ja que la solució volen orientar-la en aquest sentit".

Destaca la necessitat de mantenir la unitat més ferma entre el P.S.U. de C. i el P.C. d'E., ja que "som dos Partits treballant dintre un mateix Estat. Dos Partits amb la mateixa teoria, estructura orgànica, amb aspiracions idèntiques i

que avui tenim objectius comuns en la lluita per l'extermini de Franco i Falange i per la liquidació de les maniobres de compromís".

El company Comorera acaba la seva interessant intervenció -- dient: "Unit amb el Partit Comunista d'Espanya, en la línia justa d'unitat de combat de tots els antifeixistes, hem de marxar resoludament pel camí de la victòria".

P.S.U.C.: PLE DEPARTAMENTAL DE PERPINYA, INTERVENCIO DE JOAN COMORERA.

Lluita, nº 31; 27 desembre 1945.

Joan Comorera comença felicitant-se del magnífic Ple que s'estava celebrant i constatà, per les intervencions fetes, que el Partit s'havia vigoritzat i que el seu nivell polític era superior al d'abans. Una casa és clara: el Partit ha sabut resistir la derrota i la posterior dispersió. Cal saber fer marxar la gran força nostra pels camins de la victòria i emprar les armes justes fent una anàlisi de les nostres perspectives. Diu que no seriem bolxevics si ens enganyessim amb il·lusionismes. Hem de saber comprendre les realitats i vencer-les.

Examinant la situació en el camp internacional exposa el nazifeixisme ha estat destrossat militarment, però que la reacció no ha estat vençuda ni políticament ni econòmica. El capital monopolista no ha estat derrotat, sinó afeblit, i, per aquesta raó, es compren que farà esforços per assegurar la seva difícil situació i que com més feble es senti més esforços farà per a mantenir les seves posicions de privilegi.

Estableix un paral·lel entre aquesta guerra i l'altra, explicant que en 1918 s'acabà la guerra davant una URSS recent creada i afeblida per les guerres intervencionistes i civil, però que ara el capital monopolista es troba davant una URSS vencedora, forta, plena de prestigi i que marxa resoltament cap al comunisme.

Ara, l'àrea democràtica s'aixampla perquè en tots els països es fan esforços per alliberrar-se de les tenalles del capital monopolista i això provoca el que, aquest, augmenti les seves maniobres per tal d'assegurar els seus privilegis imposant al món un neo-feixisme.

Si en el camp internacional és aquesta la situació, dins del nostre país, la liquidació del nazifeixisme ha tingut una repercussió que és fonamental, ja que és el camp clos de la batalla entre la reacció i la democràcia. En la perspectiva de la lluita del capital monopolista contra la pàtria del socialisme i contra la democràcia en general. Espanya és una peça essencial, una plaça d'armes, com va ésser-ho Finlàndia i encara que Espanya està molt allunyada, geogràficament, de la URSS els progressos tècnics actuals han escursat enormement les distàncies i així complica d'una manera efectiva la nostra lluita.

Però si bé hi ha aquest aspecte desfavorable per a la nostra lluita hi ha també un aspecte favorable que es manifesta per l'afany que tenen per desfer-se de Franco i el seu règim.

Veiem, doncs, com monàrquics borbònics i carlins coincideixen en denunciar el règim franquista com a contrari a llurs seculars interessos, i els mateixos que l'havien finançat manobren per a deslligar-se de Franco i Falange.

La descomposició en el camp franquista.

En el camp de l'església veiem entre les grans jerarquies -- eclesiàstiques certa divisió en l'apreciació del moment actual i com que alguns consideren que han de deslligar-se de Franco s'observa un continuat tragi cap a Roma per tal de trobar una solució davant la crisi que s'apropa.

I així mateix entre els jerarques militars i les castes reaccionàries, les quals d'acord amb els anglo-saxons, volen acabar amb Franco per tal de salvar llurs privilegis.

La descomposició ha penetrat també en els medis falangistes, a mesura que el feixisme anava rebent cops de mort i quan aquest ha estat enfonsat militarment. Es cert que hi ha -- lluites entre falangistes, que alguns criden "Mori Franco", que existeix entre ells una divisió i que una part treballa per a fer caure Franco, però no hem d'oblidar que aquestes -- lluites no es porten a cap en nom de la democràcia, ni per a restaurar-la, sinó per a salvar llurs interessos ferits de -- mort.

Treballen per imposar-nos una solució antidemocràtica.

Però quan el capital monopolista o qui el representa, parla d'Espanya i de restablir-hi la democràcia, com tots els que hem anomenat de l'interior, i quan lluiten per tal de substituir a Franco, sabem que marxen a contra cor perquè la situació actual del món els obliga a marxar així.

Internacionalment, al llarg de la guerra, s'ha creat un nou dret que s'expressa en la "Carta de l'Atlàntic", en les conferències de Teheran, Moscou, Ialta i Postdam, en que ha convingut el dret dels pobles a governar-se lliurement i democràticament, d'arrencar els arrels del nazifeixisme i d'acabar amb les causes econòmiques de les guerres. Així, ha creat una -- nova situació que presiona a la reacció internacional i obliga a prendre posicions noves per tal de no perdre els seus -- privilegis.

Veiem com intenten ofegar als pobles, esclafar la seva lliure expressió a Grècia, a França mateix, a Itàlia, a Indonèsia i a Indoxina, vessant la sang d'aquests pobles que lluiten per llur independència política i econòmica. Veiem com a la Xina passa el mateix, en els americans ajuden al reaccionari Xang-Hai-Yee a esclafar la democràcia xinesa de la --

qual el gloriós Partit Comunista n'és la més fidel expressió.

Es posen caretes i parlen d'ordre i democràcia per a esclafar la en aquests pobles per tal d'enganyar els neutrons, els no educats políticament.

Heus ací les causes de les rectificacions a casa nostra. I és dóna el cas que de tot aixó, la seva premsa pagada, en diu de mocràcia mentre és titlla a la gran democràcia soviètica de país "totalitari".

M. Bevin s'esgarrifa del que diu està passant en els països - que estan sota la "tirania soviètica".

Ell sap bé el que allí passa, ell sap bé que allí reneixen és tats democràtics perquè és distribueix la terra dels grans la tifundis, és nacionalitza el crèdit i les indústries clau de la vida econòmica, però ells mantenen l'equivoc i la mentida i voldrien impedir-ho per a crear nous camps de batalla contra la Unió Soviètica.

Però els seus mateixos pobles que veuen els governants cridar pel que diuen passa a Romania, Bulgària, Polònia, Txecoslovàquia, constaten com apoen a Franco i protesten contra aquesta vergonya. Volen que llurs països deixin de recolzar el règim criminal de Franco i Falange.

Contra els corrents de passivitat.

El capitalisme monopolista ja li costa molt de sostenir-se dins d'aquesta situació paradoxal i s'ha resignat a perdre -- Franco. Aixó fa que els elements reaccionaris del país vegin que Franco està condemnat i que l'esperit de lluita creix cada dia més en el nostre poble però temen que amb la desaparició de Franco perdin llurs privilegis.

Aixó ens permet copsar fàcilment que, uns i altres, tenen por que si Franco dura massa sigui la insurrecció nacional la que acabi amb Franco. Ells, doncs, estan decidits a substituir - Franco i el falagisme, però no accepten el restabliment de la democràcia.

Treballen perquè hi hagi un canvi, però perquè no passi res; treballen per a imposar-nos una solució antidemocràtica que seria igual al règim franquista, que continuaria tenint terro ritzat i esclavitzat el nostre poble.

Cal saber comprendre com treballa la reacció per assolir --- aquests objectius. Tècnicament s'han imposat com a condició essencial el de crear entre el poble la més perniciosa passivitat. Les veus que fan correr que Franco marxarà són veus -

creadores de passivitat, del clima necessari pel desenvolupament de maniobres. Les que escampaven que amb la caiguda -- d'Hitler i de Mussolini també cauria Franco són les mateixes d'ara. Igual que aquells que ho esperen tot de les conferències internacionals. La lluita és aferrissada per a destruir aquelles forces que lluiten per la democràcia. Cada vegada que s'ha marcat una línia de lluita, cada vegada que augmenten les perspectives és combat, surt una maniobra creadora -- de passivitat.

Tenim un exemple amb l'alliberació de França que va fer creure a molts que provocaria la caiguda de Franco. En aquells dies creixia el nivell de lluita del nostre poble i immediatament va sortir la "maniobra Maura" creadora de passivitat, nomenant, inclús càrrecs de govern, però tornant-s'en a casa seva un cop assolits els seus objectius. I així, altres.

La reacció intenta dividir-nos.

Però avui el fenòmen a que assistim és més greu perquè la -- reacció internacional intensifica el seu treball per tal -- d'escindir el nostre Partit perquè sap que els Partits Comunistes són els que estan a la punta del combat i és per això que ho proven tot per tal d'afeblir-nos amb la provocació i la divisió. Però havent fallat en el seu objectiu, cerquen un altre camí, el d'aïllar-nos. I sota la cara de la democràcia intenten adreçar contra nosaltres a tot el poble, presentant-nos com un Partit al servei d'una nació estrangera. Creix la línia anticomunista, línia del capital monopolista. Ara estem en aquesta fase. No podem destruir ni dividir, volen aïllar-nos.

Per a copsar quina és la perspectiva immediata d'aquesta posició hem de saber comprendre que hem entrat de ple en la -- més gran maniobra capituladora que, ofegant les llibertats -- del poble espanyol, el converteixi en un país colonial.

El seu líder és Indalecio Prieto el qual és cobreix amb un mantell del socialisme i en el camp internacional és el President de Cuba, Sr. Grau San Martín, altaveu de l'imperialisme americà. La maniobra és la formació d'un govern reaccionari del qual en quedarien excloses les forces democràtiques i especialment el P.C. d'E. i el P.S.U.

La característica és anar a una apariència democràtica que deixaria Espanya a les mans de l'imperialisme anglosaxó que vol acabar amb Franco, però que vol també que Espanya sigui un país de reacció.

S'especula amb el cansanci.

Especulen amb el cansament, que ja hem conegut en els temps de la nostra guerra; amb el cansament dels que volen acabar amb Franco "sigui com sigui". Ells aprofiten aquest cansament per tal de fer triomfar una maniobra que tanqui el camí als que lluiten per la democràcia.

I aquesta massa neutra que manifesta aquest sentiment també la tenim a l'emigració. Són els emigrats que no comprenen - que, "sigui com sigui", cauria Franco però no el franquisme. No podem pas assegurar que aquest sentiment no hagi penetrat també en la zona menys madura políticament del nostre Partit. En la lluita contra Franco i Falange i la maniobra capituladora, la qual va iniciar-se en el moment mateix en que és po- gué preveure la derrota militar del nazifeixisme, hem tingut i tenim, una línia permanent substantiva: l'organització i - incrementació sistemàtica de la lluita dels pobles hispànics contra Franco i la Falange a l'interior mateix del país, i - una altra complementària, flexible, que s'adapta a les pecu- liars característiques de cada situació i l'objectiu essen- cial de la qual ha estat i és: servir, mitjançant la nostra unitat exterior, els pobles hispànics en lluita i mobilitzar l'opinió democràtica mundial i aconseguir per la pressió po- pular un canvi radical polític dels Governos democràtics, la ruptura de relacions diplomàtiques i comercials amb el règim franquista i un ajut efectiu, de tot ordre, a l'Espanya demo- cràtica.

Es per tant just que haguessim contribuït a la posta en mar- xa dels òrgans constitucionals de la República en un moment internacional favorable i que podia haver estat determinant.

La constitució del Govern Giral no ha servit per a reforçar la lluita, sinó la claudicació.

Però, que ha succeït? Doncs que els òrgans de poder no s'han constituït de cara a les necessitats del país, sinó per a -- servir les maniobres de la reacció.

I ho veïem quan, abans de la reunió de les Corts, uns minis- tres en reunió de consell, proposen anar a un compromís amb Franco i no va haver-hi crisi. En la reunió de les Corts, - la declaració governamental és claudicadora perquè està feta d'esquena al poble, després, el propi Giral declarà que ell creia que els anglo-saxons serien favorables al govern per- -- què en ell no hi havia comunistes, però que no ha estat així.

Prieto va més lluny i diu que l'existència del govern impi- -- deix les solucions que al país s'estan forjant.

Cuba ha proposat francament la capitulació i el Govern, sense donar-s'en vergonya, l'ha discutit i no ha estat rebutjada. Prieto ha fet més, ha presentat la maniobra d'un plebiscit - controlat per l'estranger i el govern no ha tret els minis-- tres prietistes.

La constitució del Govern no ha servit per a reforçar la lluita, sinó la claudicació.

Per aixó no hi podem donar suport i hem de posar-lo a la picota.

Govern de concentració nacional i consulta popular.

Però no és suficient conèixer i criticar la situació. Cal donar-hi una sortida. Heus ací perquè la nostra camarada Dolores té raó quan diu en el Ple del Partit Comunista d'Espanya que "si les forces antifranquistes d'esquerra i de dreta a l'interior i a l'exterior ens posem d'acord perquè, prèvia eliminació del franquisme i sota la direcció d'un autèntic Govern de coalició nacional, s'organitzi una consulta al poble veritablement democràtica, a fi de que, aquest, pugui expressar-se amb tota llibertat com vol veure regida la vida política del país, els comunistes no ens hi oposarem".

Cal, doncs, que és formi un Govern central d'àmplia concentració per a complir el programa aprovat i mobilitzar-nos amb la màxima energia per tal de denunciar els capituladors que ens volen portar a una solució antipopular. I aixó hem de fer-ho comprendre a l'interior del país.

Aixó interessa a tots els catalans que lluitem pel restabliment de la República i també per la llibertat política de Catalunya. Hem de donar com a catalans el nostre suport a la línia senyalada per la camarada Dolores. Nosaltres afirmem que aquesta línia de Govern de concentració nacional no està en contradicció amb que el Govern de Catalunya dirigeixi a casa nostra la consulta popular.

Per a garantir que la voluntat republicana sigui expressada d'una manera massiva, cal que el Govern de Catalunya esdevingui també un Govern de concentració nacional capaç de dirigir la consulta popular. A tothom ha d'interessar el fet de que la direcció política de Catalunya correspongui als catalans. No ens ha de fer por la consulta popular, car tots sabem que el nostre poble és profundament republicà.

El problema no està en que sigui consultada l'opinió popular sinó en saber si aquesta opinió serà **LLIURAMENT** consultada.

En la lluita contra Franco i la claudicació hem d'afirmar --

que estem en un tombant favorable d'aquesta lluita que ens permet de preveure ja accions d'alt estil, mobilitzant les masses obreres per a lluites més fortes i demostrar que al nostre país no hi haurà pau mentre la voluntat del nostre poble no sigui respectada.

Un P.S.U. de C. dèbil seria el camí obert a la claudicació.

Tenim a les nostres mans l'instrument necessari que és el nostre Partit, força dirigent del nostre poble, el veritable Partit nacional de Catalunya.

S'ha de forjar en cada un de nosaltres com una obsessió, la ferma convicció que la línia de reforçament del nostre Partit és la justa, perquè el PSU de C. és la única realització d'entitat política de la classe obrera en el món capitalista. Es per tant la columna vertebral del moviment polític de Catalunya.

El P.S.U. de C. dèbil seria el camí obert a la claudicació.

Hem d'enfortir el nostre Partit encara més, en primer lloc lluitant contra la provocació trotskista. No és una posició sectària la nostra, sinó una necessitat nacional, que interessa a tots els partits i organitzacions, el treure de Catalunya el trotsquisme. Aquest, ara, pren noves formes d'acció amb les tècniques dels seus amos que el paguen. No és presenten com un Partit sinó amb diverses formes com el moviment Socialista de Catalunya, "partit laborista", "braç armat" (braç armat de la reacció, hauria de dir!), un front de la Llibertat que s'assembla com una gota d'aigua a un altre Front d'en Doriot, i, finalment, infiltrar-se en tots els Partits i organitzacions. Sempre els trobarem allí on la divisió existeix, ajudats en els seus treballs, pel 2on. Buro, per la D.G.E.R., Intelligence Service, Servei Estratègic Americà, etc.

Reforcem la vigilància política

Nosaltres hem de treballar contra la provocació en el si del Partit perquè a Catalunya hi ha d'haver un sol Partit, com també una sola Central sindical. Fem de vigilar revolucionàriament el nostre Partit i depurar-lo sistemàticament, sense por, perquè així sabem que l'enforteix. El nostre P.S.U. de Catalunya ha estat depurat des de d'alt. Ferrer, per covardia i traició; del Barrio per sabotejador del treball o l'interior del país i per intentar mobilitzar el P.S.U.C. contra el P.C. d'E. i va ésser la base qui el va expulsar. Serra - Moret perquè trobava que la U.R.S.S. era imperialista i Anglaterra veritablement democràtica; Fronjosà per desertor i lladre. Benejam per desclassat.

El Partit a Amèrica s'ha enfortit puix després de la depuració ha recollit 130.000 dòlars per l'ajut al país i l'organització de la lluita a l'interior.

Ajut constant al Partit i a Catalunya.

Depuració vol dir fer un Partit de masses fort i nombrós i no un Partit de "pocs i purs". Enfortirem el Partit planejant l'ajut sistemàtic a l'interior del país. Les característiques de l'ajut sistemàtic al país són:

1.- Superació política en l'exili per a esdevenir quadres dirigents. Hi ha un desnivell, a l'interior, entre la capacitat política i la combativa, degut a la clandestinitat rigorosa, i hem de restablir l'equilibri en tornar;

2.- La incorporació a l'interior del país;

3.- L'ajuda econòmica. Malgrat el que digui l'enemic no coneixem el color de l'or de Moscú. L'or de Moscú sou vosaltres. Superació política vol dir més ajut econòmic i increment de la lluita a l'interior, car tot va lligat,

Cal comprendre que superació política vol dir que cada militant ha de tenir l'ambició d'ésser un quadre del Partit. Aixó és no solament necessitat del Partit sinó també nacional.

Cal treballar per la unitat. Nosaltres tenim millors perspectives que la resta d'Espanya com ho assenyala en el seu informe el camarada Soliva, perquè ens ajuda en aquest cas - el problema nacional.

El Govern s'ha constituït i ha fet pública una declaració -- que ajudarà a fer la unitat. El Govern català és un govern de lluita que demana és faci la unitat combatent contra Franco.

La situació és greu. Però no oblidem mai que mentre Franco i Falange segueixin al poder són l'enemic principal. Continuem la nostra lluita despietada contra el règim franquista i la capitulació.

Si sabem tenir confiança en el nostre poble i sabem marxar -- cada vegada més agermanats amb el Partit Comunista d'Espanya -- reconquerirem la República i les llibertats de Catalunya i -- construirem la Federació democràtica dels pobles hispànics.

LLUIS COMPANYS

Art, de Joan Comorera, a Lluita, nº 70, 11 d'octubre del 1946, França.

Ara fa sis anys, Lluís Companys, President de la Generalitat de Catalunya, fou assassinat per Franco i la Falange. Confiant en la vigència del dret internacional en un país sotmés pel nazi-feixisme i "governat" per la seva camarilla de "Quislings", de traïdors a la pàtria francesa, Lluís Companys va caure indefens en mans de la Gestapo. I sense que en aquella hora s'aixequés cap de les veus que avui ressonen -- per demanar clemència a favor dels botxins nazi-feixistes i falangistes, Lluís Companys va ésser lliurat als seus assassins.

Amb la seva mort gloriosa, Lluís Companys va prestar el seu darrer gran servei a la causa democràtica i progressiva. Amb la seva mort va demostrar, a tots aquells capaços d'entendre la veritable naturalesa del nazi-feixisme-falangisme, la seva crueltat implacable i la seva tècnica política.

En les hores greus per als reaccionaris, Lluís Companys els va donar la seva mà més cordial. Va fer aleshores esforços propis de la seva concepció romàntica de la política i dels xocs que oposen els interessos inconciliables de classe. Va fer-los, sense especulació política, sense la intenció de -- crear un precedent de reciprocitat; amb generositat que els protegits no es mereixien i amb el desinterès que el caracteritzava. I els mateixos que així varen poder fugir de la -- justa indignació popular, de la justícia republicana, varen prendre part fredament a la seva mort. La crueltat implacable ha estat la naturalesa dels nazis i dels feixistes i continua éssent la dels falangistes. Alligonat per l'experiència, estem segurs que si Lluís Companys visqués avui, seria, en tant que President de Catalunya, el gran animador de la lluita activa dels catalans contra Franco i la Falange i contra tots aquells que pretenen salvar les essències del franquisme, amb Franco o sense Franco, sacrificar les llibertats de Catalunya i els drets a la independència i a la democràcia dels pobles hispànics per por a la voluntat popular i -- per millor servir els interessos de la reacció interior i internacional. Lluís Companys a hores d'ara hauria comprès -- que amb els monstres franco-falangistes no pot haver-hi pacte ni tracte ni altre compromís que llur total anihilament.

Lluís Companys va ésser un republicà incorruptible, un republicà català i revolucionari. No va sortir dels límits del

republicanisme tradicional, encara que tenia, però, una concepció popular i dinàmica de la política, aguditzada per una intuïció que l'empenyia a prendre contacte amb la massa catalana i no a defugir-la. No comprenia la lluita de classes. No comprenia la dialèctica del nostre temps i, per consegüent no veia que el diel entre una classe que desapareix i una classe que ascendeix, és la llei del present. període històric. Lluís Companys, però, va intuir sempre que no podia haver-hi una estabilització republicana, un desenvolupament progressiu de la democràcia, d'obstacles invencibles a la progressió nazi-feixista, sense la participació activa, constant, resolta de la classe obrera. Va comprendre també que no podia haver-hi una maduració en la política nacional, la consolidació de les llibertats guanyades, el reeiximent de nous plantejaments amb la perspectiva d'una Federació Democràtica dels pobles hispànics, sense la unitat nacional feta possible i combatent per l'acció creixent de la classe obrera.

Alliçonat per l'experiència, estem segurs que avui Lluís Companys, vibrant per l'exemple magnífic del nostre poble, seria el President de l'autèntica unitat combatent, de la unitat nacional sense traïdors, que hauria realitzat tota mena d'esforços, no per apartar de la responsabilitat governant el moviment obrer, sinó per a incorporar-lo sense regatejar-li ni drets ni representació; seria un dels constructors més entusiastes i conseqüents de la unitat combatent dels pobles hispànics contra l'enemic comú i els capituladors.

Precisament aquesta característica essencial del President Companys és la raó profunda del seu assassinat. Avui tenim experiències més que suficients per poder copsar-ho. El nazi-feixisme ha assassinat milions d'éssers humans. El nazi-feixisme ha estat implacable amb els líders obrers i democràtics incorruptibles i servidors abnegats de la classe obrera dels pobles, de la democràcia nacional i internacional. Va tenir cura, però, preveient tot atzar, les alternatives i les contradiccions de la batalla de la Pau, de traspassar a la democràcia triomfant uns quants "cavalls de Troia" la missió dels quals avui la podem veure ja tots. El falangisme, deixeble del nazi-feixisme, ha copiat també aquesta "tècnica". Ha salvat la vida i ha posat en llibertat, els Maurin i els Mera, els "cavalls de Troia" de la democràcia espanyola. Ha anihilat i anihila despietadament els veritables patriotes, els veritables demòcrates, els bons servidors de la classe obrera i del poble. En assassinar Lluís Companys, el franco falangisme sabia molt bé que privava Catalunya i Espanya d'un gran dirigent, d'un bon patriota, d'un bon revolucionari, de l'home que hauria esdevingut, per les seves virtuts i

per la força de les coses, l'eix de la unitat combatent dels catalans, un dels forjadors de la unitat combatent dels pobles hispànics.

En retre avui homenatge a la memòria del President Companys, President dels catalans i no d'un partit, prometem continuar amb la mateixa fermesa la nostra lluita contra Franco i la Falange, la nostra oposició irreductible a qualsevol "solució digna" de capitulació. Prometem intensificar el nostre esforç per tal d'aconseguir la unitat nacional combatent, la unitat dels pobles hispànics. Prometem que no hi haurà a casa nostra pau ni vida econòmica ordenada mentre i tant el dret inalienable dels pobles hispànics a restablir la República i les nostres llibertats, amb el contingut i estructura política i econòmica que els plagui, no sigui lliurement, democràticament exercit.

Això és allò que el President Companys demanaria als catalans, si visqués.

FRONT DE LA PATRIA

Esberrany escrit per Comorera sobre el moviment nacional i la lluita guerrillera a Catalunya. Lliurat a la direcció del PCE el 25 de desembre del 1946. Arxiu Líster, Madrid.

Nos dice la experiencia que la aplicación en Catalunya de una manera más o menos mecánica de la línea guerrillera no da todo el fruto deseado.

En este último año, como en todos los otros frentes, hemos conseguido notables éxitos combativos en Barcelona. Los grupos guerrilleros se han consolidado y sus acciones son numerosas, acertadas, metódicas y responden a una concepción política justa. La dirección guerrillera en Barcelona es eficiente.

Sin embargo, no hemos conseguido que la voluntad guerrillera penetre en el campo catalán ni organizar ni desencadenar un movimiento nacional guerrillero.

Y eso es, en definitiva, lo que cuenta.

Existen las condiciones? Evidentemente, sí. Las últimas acciones de masas del campesinado lo demuestran.

No eran justas las medidas tomadas hasta hoy? No es justo el abandono de la táctica anterior de transmitir grupos orgánicos que actuaban por su cuenta, desligados del país, sin arraigo en el mismo país? No es justa la decisión tomada de enviar dirigentes al país, organizadores de grupos combatientes, incorporándoles a la vida normal del campesinado? No es justa la medida complementaria de organizar bases guerrilleras como puntos de apoyo de los mismos grupos? Todo eso es completamente justo.

Cuales son pues, las causas que nos han impedido hasta hoy el desencadenamiento nacional del movimiento combatiente?

No hemos tenido suficientemente en cuenta la psicología nacional en tanto que fruto de una economía nacional característica; el seny (esta palabra catalana de "seny" tiene diversas aplicaciones, como por ejemplo, sensatez, ponderación, juicio, practicismo, sentido común, etc. En el caso presente se refiere a sensatez o ponderación. N de T.).

La pequeña propiedad y la estabilidad en la tierra tr**u** bajada en propiedad o por contrato, hacen casi imposi**l** ble que el campesino, cabeza de familia e hijos, se re**u** suelvan a abandonar casa y trabajo para lanzarse a una montaña fácilmente bloqueable para llevar la vida peli**l** grosa y, a menudo, mortal y siempre penosa del guerrillero. Contrariamente, es posible conseguir que el cam**u** pesinado nutra un movimiento combatiente político que se proponga realizar acciones políticas metódicas, de todo orden, contra los traidores y ladrones, contra el aparato político del régimen; un movimiento cuyo principal objetivo no es el choque directo, inmediato, con**u** tra el aparato represivo del régimen, sino contra el aparato político del régimen, movimiento ofensivo con**u** tra el aparato político y defensivo en frente del aparato represivo.

Este movimiento puede tomar rápidamente un gran volumen, convertirse en nacional si somos capaces de vitalizar el espíritu patriótico. No del patriotismo separatista que el "seny" rechaza, sino de una Catalunya nacional que lucha por sus libertades y por las libertades de los otros pueblos hispánicos, por una efectiva Federación Democrática de los pueblos hispánicos.

Esta orientación exige el abandono de todo profesionalismo masivo que pueda ser interpretado como realización militarista o que pueda degenerar en mercenarismo y aventurerismo. Por tradición, el campesino catalán es antimilitarista, no es atraído por la aventura. El espíritu analítico, que a veces cae en la crítica reventista, provoca el retraimiento si los planteamientos no se hacen como es debido. Nosotros hemos de conseguir que acepte la disciplina militar, que la quiera, pues un movimiento de lucha no es posible sin ella. Pero hemos de hacerlo por vía directa, trabajar de tal modo que él mismo llegue a la conclusión de la necesidad absoluta de una disciplina militar, de una fuerza popular militarizada. El único camino para obtener este resultado es el anteriormente señalado.

Si en la ciudad hemos huido de todo profesionalismo, esto nos es más necesario en el campo. El campesino que trabaja normalmente es y será el mejor guerrillero, -- exactamente como lo es el obrero o el ciudadano. De no hacerse así, la masa nacional sería espectadora, más o menos simpatizante, con la posibilidad de convertirse en contraria. Entonces sería la derrota. Creo, pues, -- que ha llegado la hora de crear un movimiento nacional de combate político, cuyo nombre podrá ser: FRENTE DE

LA PATRIA, cuya dirección correspondería a un "Consejo Militar", totalmente dirigido por nosotros. Sus características serían:

- 1.- Disciplina militar.
- 2.- Ingreso individual.
- 3.- Responsabilidad individual.
- 4.- Pena de muerte al traidor.
- 5.- Eliminación sistemática de los indisciplinados, charlatanes, viciosos.
- 6.- Vida de trabajo normal.
- 7.- Apartamiento de toda vida orgánica de Partido, de los militantes incorporados al FRENTE.
- 8.- Dirección de todos los núcleos, empezando por el Consejo, por hombres del Partido.
- 9.- Trabajo político especial para los militantes incorporados al FRENTE.
- 10.- Actuación según un plan elaborado por un Estado Mayor del Consejo Militar.
- 11.- La directiva general del plan ha de ser la destrucción de los órganos políticos del régimen.
- 12.- Las acciones de castigo contra personas serán determinadas por las necesidades de la directiva general.
- 13.- Rehuir el choque directo, inmediato, con el aparato represivo del régimen. No envenenar el espíritu de los componentes del mismo mediante el ataque incontrolable o irresponsable a guardias civiles, policías, etc. Si mientras ponemos en práctica la directiva general obtenemos una especie de armisticio no pactado, no convenido con el aparato represivo, mejor que mejor. La sucesión de éxitos políticos nos creará el clima de rebelión nacional que necesitamos para acciones de otros tipos.
- 14.- Organizar como mínimo un grupo combatiente en cada fábrica, comercio, oficina, banca, servicios públicos fundamentales.
- 15.- Organizar troicas comarcales ligadas únicamente con el Consejo Militar.
- 16.- Conseguir un grupo combatiente en cada pueblo.
- 17.- Formulación y ejecución de planes de orden nacional - contra los ayuntamientos, las hermandades, los sindicatos verticales, los gobiernos civiles y demás organismos estatales del régimen.
- 18.- Forzar así el restablecimiento de hecho de la democracia en el campo y en la ciudad y en toda clase de organismos populares.
- 19.- Desencadenar la crisis política de masas, nacional, incapaz de ser dominada por el régimen actual o por el que le suceda si no podemos impedir la claudicación.

- 20.- Organización de un laboratorio técnico adscrito al Consejo Militar.
- 21.- Aparato de propaganda independiente.
- 22.- En caso de expropiaciones, los grupos ejecutores serán especiales, ligados al Consejo Militar, desligados de la organización nacional.
- 23.- El trabajo en el ejército y demás fuerzas armadas será llevado por la Comisión político-militar del Partido.
- 24.- La Presidencia del Consejo Militar se me tendría que ofrecer públicamente a mí y yo tendría también que aceptarla públicamente. Las dos secretarías del Consejo Militar corresponderían al camarada Ramón y al responsable actual de la Comisión político-militar.

Debemos remarcar:

El campesinado catalán, en su masa, no es, hoy, comunista.

Sin embargo, el campesinado catalán, en su masa, aceptará la dirección combatiente de los comunistas.

Está claro que la actuación del FRENTE DE LA PATRIA no hemos de verla aisladamente, sino como un elemento importante del trabajo nacional del Partido. Tampoco hemos de subestimarla de tal manera que nos haga olvidar que el trabajo principal del Partido es movilizar a la clase obrera, la masa popular, que el objetivo esencial es el de movilizar las masas. Teniendo esta limitación es claro que el FRENTE DE LA PATRIA contribuirá poderosamente a la movilización de las masas nacionales.

DISCURS DE JOAN COMORERA EN EL IIIer. PLE DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA A FRANÇA.

Lluita, nº 94, 28 de Març del 1.947.

En el curs de les diverses sessions del Ple, en nom del P.S.U. de C., van intervenir-hi, entre altres, els companys Joan Comorera, secretari general, Ramon Soliva, del Secretariat i Pere Ardiaca, del Comitè Central. En la darrera sessió, el company Soliva va parlar de la unitat de lluita dels pobles hispànics, manifestada durant la guerra i que avui continua en el combat contra Franco i la Falange. El company Pere Ardiaca va glossar alguns aspectes de l'informe de la camarada Dolores Ibàrruri. En el pròxim número donarem els textos d'aquestes dues intervencions, la qual cosa no ens permet de fer avui la manca material d'espai.

A continuació, donem el text taquí gràfic de la intervenció del nostre secretari general, company Joan Comorera:

Companys: La camarada Dolores ha analitzat magistralment els nostres problemes d'avui, les característiques fonamentals de la nostra situació i la línia justa que ens ha de permetre resoldre aquells i sortir d'aquesta. Ens ha obert el camí que ens ha de conduir a la reconquesta del nostre país, a la reconquesta de la República, a la Federació democràtica dels pobles hispànics. El camí, no és, certament, fàcil. En primer lloc, tenim Franco obstruint-lo amb els seus moros i la seva guàrdia civil, els sabrots i els bisbes trabucaires, amb els financers de camí ral i estraperlistes, amb els falangistes de pistola i de rossinyol, amb els provocadors trotsquistes.

Darrera d'ell, i sostenint-lo tenim la reacció internacional, el neo-feixisme atòmic que pretén vitalitzar el president Truman, aquesta cara d'òliva, que es presenta davant del món amb una bossa plena de dòlars en una mà i amb la bomba atòmica a l'altra. I entre ells, i darrera d'ells, tenim la trepa capituladora que fa molt de soroll

i molta demagògia, que somnia a imposar-nos un franquisme sense Franco.

Aquest camí passa per terres que formen part de "l'espai vital" d'aquest neo-feixisme. Passa per terres que constitueixen aqueix famós "bloc occidental", aqueixes terres d'occident, baluard de la "civilització cristiana", tan cristiana que estatueix per a la terra allò que abans es reservava per a l'ultratomba: el cel per als monopolis posseïdors de la bomba atòmica, l'infern per als explotats, per als negres i mulats, per a xinesos i àrabs, per a indis i mestissos i, està clar, per als comunistes; i els llims per als papanates i els imbècils... (Grans aplaudiments que no deixen escoltar el final de la frase).

Saltarem pre damunt de tots els obstacles

Aquestes terres -prosegui-, són acariciades pels estratègies de la tercera guerra mundial, que volen convertir-les en les places d'armes de la lluita contra la Unió Soviètica i les noves democràcies, contra el món socialista. A desgrat, però, d'aquests obstacles, a desgrat d'aquestes característiques occidentals, nosaltres passarem per aquest camí, el passarem de punta a punta per a sortir al camp o bert sense límits, de la nova civilització.

L'experiència ens demostra que això ho podem fer i ho farem. Camins més cantelluts que el nostre han hagut de recórrer els ciutadans soviètics. Ells han hagut de vèncer i esclafar enemics gegants. Els han vençut i els han esclafat i han creat i consolidat la nova civilització. Nosaltres, basant-nos en la pròpia experiència, podem repetir: passarem per aquest camí i assolirem la victòria. I l'assolirem en assimilar completament i en aplicar la línia política exposada amb tanta força i justesa per la nostra camarada Dolores. La línia d'unitat i la línia de lluita. La força incontrastable d'aquesta línia la trobarem en la nostra pròpia experiència. En el país s'ha aplicat ja. Amb quins resultats?. En l'informe mateix i a través de les diverses intervencions d'aquest Ple, se'ns ha donat un panorama general de lluita d'unitat en el conjunt d'Espanya. Per mateu-me que jo expliqui amb més detalls com la línia d'uni

tat i de lluita ha penetrat i s'ha desenvolupat a la pròpia Catalunya.

Una anyada decisiva

L'any 1.946 passarà a la història de la nostra lluita com un any decisiu. L'any en què el país ha conegut a fons la línia política expressada per la pròpia camarada Colores en el Ple de Tolosa del 1.945. D'aleshores ençà fins a fi d'any, què ha passat al país? Com s'ha desenvolupat la línia de lluita a Catalunya? S'ha mobilitzat a fons la classe obrera. S'ha mobilitzat contra el règim. S'ha mobilitzat fonamentalment, en fer ús de la seva millor arma: la vaga. No hi ha xifres exactes; però sense por a equivocar-nos podem afirmar que en curs de 1.946, més de 250 mil obrers de Catalunya han fet vaga contra el règim franco-falangista. Perquè no ha estat un moviment isolat i esporàdic. Ha estat un moviment a fons que ha cobert tots els mesos de l'any. Hi ha fàbriques de Barcelona i d'altres ciutats industrials, que en el curs del 1.946 han fet cinc i sis vagues. A aquestes vagues de Catalunya, que de fet s'han estès a tot el territori, han tingut diverses característiques: en llur majoria, han estat vagues de caràcter econòmic, per reivindicacions immediates d'un millor proveïment, de millors salaris. Altres, però, en nombre més petit certament, han estat vagues netament i exclusivament polítiques.

En les dates bàsiques de la nostra lluita per la democràcia i per la República, a les fàbriques de Catalunya s'han declarat els obrers en vaga de braços caiguts. El 14 d'Abril, el 19 de Juliol, l'Onza de Setembre i el 6 d'Octubre i el 15 d'Octubre, dia de l'aniversari de l'assassinat del President Companys, a les fàbriques i, fonamentalment a les fàbriques metal·lúrgiques, es van realitzar vagues d'un dia, de mig dia i d'hores senceres. (Aplaudiments). Vagues d'unanimitat de tots els obrers.

Significació política de les vagues de Catalunya

En el curs d'aquest any -continuà-, s'han realitzat les primeres vagues generals locals, les vagues de Mataró i les de Manresa, essencialment. S'han realitzat vagues de solidaritat a les fàbriques de Barcelona i a les fàbriques de comarques, en prestar-se suport els obrers els uns als altres. Tot aquest moviment de la classe obrera del nostre país, però, adquireix el seu real relleu si tenim en compte que donades les característiques del règim franquista, tot aquest moviment de protesta, per in_{fi}ma que sigui la reivindicació econòmica, és en si mateix un fet polític. Polític perquè en el règim de Franco la classe obrera està privada de tot dret, de tota iniciativa; perquè tot allò al qual pot aspirar ha d'és_{er} plantejat a la fàbrica a l'esbirro de Falange que hi ha fet de delegat; i aquest, després, als jerarques provincials falangistes, que són els únics que tenen autoritat per intervenir "resoldre els conflictes laborables" com diu la premsa falangista.

Qualsevol acte a una fàbrica, repeteixo, és per consegüent un fet polític, i és just afirmar que en el seu conjunt, i sense atendre'ns a les característiques de cadascun d'aquests moviments, la classe obrera de Catalunya en el seu conjunt s'ha pronunciat obertament, resoltament, i políticament contra Franco i la seva Falange de pistolers. Això encara adquireix un major relleu si tenim en compte un altre factor. Vosaltres sabeu que quan Franco, amb Hitler, creia que el seu règim havia de durar mil anys, va intentar aplicar a Catalunya la tècnica nazi de la destrucció en massa. Va començar el trasllat d'indústries senceres a altres punts d'Espanya amb llurs equips d'obrers. Als homes catalans se'ls allunyava de Catalunya i se'ls fixava residència forçada a terres més llunyanes i no catalanes, i alhora, desenes de milers d'ex-combatents van ésser portats allí a cobrir aquestes vacants provocades artificialment i seguint un pla polític de destrucció. I aquests ex-combatents, no sols van ocupar els càrrecs tècnics a les indústries i a les fàbriques, encara que no tinguessin condicions per a això, sinó que una gran part d'aques-

ta massa fou incorporada a la fàbrica mateixa. Tant és així, que la primera meitat de l'any passat, a algunes d'aquestes fàbriques, la "Hispano Suiza" per exemple, va ésser impossible de mobilitzar els obrers per la resistència aferrissada que oposaven els ex-combatents empleats a la fàbrica a tot intent d'acció. Quin haurà estat, però, l'impuls d'aquest moviment, com serà de densa l'opinió pública al nostre país, com serà d'exaltada la força combatent de la nostra classe obrera, quan finalment, també, els ex-combatents s'han declarat en vaga junt amb els nostres!

La classe obrera lluitarà fins a la fi

La classe obrera ha trencat, doncs, aquesta situació. S'ha mobilitzat, està al carrer, i al carrer continuarà per combatre fins a la fi. S'ha mobilitzat la massa pagesa, no amb els volums, però, sí amb la rapidesa de la classe obrera. Al camp de Catalunya observem un cert endarreriment, en darreriment que és degut, en part, a peculiars característiques econòmiques, i que, en part també, és degut a les nostres pròpies debilitats. A desgrat, però d'aquest endarreriment, el moviment de masses pageses, va començar abans de començar aquest any decisiu del 1.946. I els pagesos de comarques senceres del nostre país, del Vigatà, Anoia, de l'Urgell, Montsià, i moltes d'altres, van rebre els lladres de la Falange, els homes de la Taxa i de la recuisa a cops de pedra, a garrotades, amb fusells i escopetes. Ha començat al camp de Catalunya el moviment de masses.

Hi ha hagut al llarg d'aquest any -afirmà-, un gran moviment, una gran mobilització de la massa popular en el seu conjunt. Expressió acabada d'un estat universal d'opinió contra el règim i la voluntat ben manifesta de lluitar fins a la fi contra aquest règim. No vaig a referir-me als mil fets que es vénen produint constantment a tot arreu: A les banderes republicanes, catalanes, mots pintats per les parets, als comentaris, als visques i alderalls pels carrers, a les festes populars, on es ballen les nostres dances prohibides, on es canten les nostres cançons i himnes prohibits. No an referiré tampoc a l'exaltació del nostre idioma prohibit i voxat constantment pel franco-falangisme. És menys, només dos fets que demostren fins on ha arribat

al nostre país en la mobilització de la massa popular.

El sorollós fracàs de Franco a Catalunya

Vosaltres sabeu que Franco es va proposar anar a Catalunya en viatge de propaganda. Per tal de captar-se les simpaties dels "bons catalans", algunes fàbriques tèxtils de la barriada de Sans, de Barcelona, van estar setmanes senceres fabricant quilòmetres de bandera catalana. Els jerarques falangistes s'havien proposat durant aquell dia de la visita de Franco a Barcelona obligar tothom a posar als balcons la bandera catalana per tal de demostrar "l'entusiasme popular" i "l'amor del Caudillo a l'hermosa Catalunya". A la vegada, per a facilitar la mascarada, la Falange va mobilitzar tot el seu aparell, els seus esbirros a les fàbriques van coaccionar de mil maneres els obrers per tal d'obligar-los a signar plecots adreçats al "Caudillo" expressant llur "entusiasme" davant la propera arribada del "salvador". I els "serenos" en pobles i els barris de Barcelona foren obligats a visitar casa per casa per a exigir de cada veí la signatura de documents semblants. Els esbirros falangistes a les fàbriques no van aconseguir signatures, però es van guanyar moltes garrotes.

La voluntat de lluita de les masses catalanes

I la repulsa popular era tan general, tan resolta, que els propis "serenos", quan anaven per les cases a visitar les famílies per a demanar llur signatura ho deien d'aquesta manera: "No és veritat senyora o senyor, que vos no voleu tampoc signar?". I tothom deia que no. No van recollir signatures i Franco no ha anat a Catalunya. No és fàcil que hi vagi.

L'altre fet, és tal vegada encara de significació més profunda. Companys nostres van tenir la iniciativa de consultar l'opinió d'obrers i de pagesos, de menestrals, d'intel·lectuals i petits burgesos a Barcelona i a les comarques. Volien saber si llur estat de cansanci els obligava a acceptar la línia de compromís, la línia de la capitulació, o bé si mantenien llurs velles conviccions i estaven deci-

dita a lluitar consegüentment per tal de restablir la República.

Aquests documents han arribat a les nostres mans i constitueixen un veritable referèndum de l'opinió pública al nostre país. Son centenars i centenars de documents de tot text i de tota mena. Signats amb noms i cognoms per desenes de milers d'obrers i pagesos, d'intel·lectuals i menestrals, de petits burgesos. Documents de fàbriques en els quals els obrers en massa han signat un per un. I aquests documents diuen tots igual: a Giral -que aleshores era encara President de la República- i al President Irla, els diuen: Manteniu-vos fermes. Nosaltres no volem compromisos, nosaltres no volem la capitulació, nosaltres lluitem i volem la República costi el que costi. Aquesta era l'expressió de la voluntat popular catalana.

I aquests dos fets sumats, complementant-se -recalcà- ens demostren fins on ha arribat la densitat de l'opinió pública del nostre país contra Franco i la Falange, com està d'exaltada la voluntat de lluita de la gran massa catalana.

Està clar que tota aquesta mobilització diversa del nostre poble en el curs del 1.946 havia de tenir, entre altres, una conseqüència transcendental: l'organització de l'Agrupació Guerrillera de Catalunya. En aquest ordre hem de dir que a Catalunya el moviment guerriller no està tan desenvolupat com a altres zones d'Espanya. A Catalunya però, en el curs de l'any passat s'han creat ja els quadres fonamentals de la poderosa Agrupació Guerrillera que aquest any donarà de si tot allò que ha de donar. A desgrat d'aquest retard, però, especialment per l'actuació dels grups guerrillers de ciutat, la veu d'aquests combatents heroics s'ha fet sentir i les seves bombes contra la premsa falangista, contra els centres de Falange, contra els palaus dels monopolistes estraperlistes, contra certes casernes i centres militars, contra traïdors i provocadors, demostren fins on la voluntat de lluita i d'organització ha arribat ja a l'alt grau de la seva maduresa política, i ens permetem d'afirmar que en el seu desenvolupament immediat s'aconseguiran almenys els mateixos resultats de combat que en altres zones espanyoles.

Mobilització de masses i organització de l'Agrupació Guerrillera de Catalunya. Aquestes són les dues característiques essencials del 1.946.

Com ha calat la nostra línia d'unitat

Si la línia de lluita s'ha desenvolupat de tal manera -es pregunta-, què ha ocorregut amb la nostra línia d'unitat? En el nostre treball amb les Direccions de Partits i d'Organitzacions els resultats són més aviat negatius. Això és degut, en part, a les contradiccions dels partits republicans. Hem arribat, de Direcció a Direcció, diverses vegades a acords de principi, els quals més tard no s'han pogut realitzar perquè en llur conjunt els partits republicans no han assolit tenir una línia homogènia per a l'interior i per a l'exterior i, debatent-se en aquestes contradiccions, no estan o no han estat, en el curs de l'any passat en condicions de complir llurs propis compromisos.

La Direcció de la C.N.T. ha estat hostil durant tot aquest període. Els diversos Comitès Regionals que s'han succeït allà han mantingut una línia intransigent en relació a nosaltres, en relació a la U.G.T., en relació amb tot el moviment de lluita i d'unitat, perquè llur línia era la línia contrària, línia de passivitat, línia favorable a les combinacions del compromís i de la claudicació. No volien la unitat, perquè no volien la lluita. I cada vegada que aquest Comitè o aquests Comitès Regionals havien d'adreçar-se a llurs propis militants no era per a aconsellar-los més unitat i més lluita sinó més anticomunisme i més passivitat.

Les activitats trotsquistes han contribuït en bona part -afirmà-, a aquest resultat negatiu, quan ens referim a les Direccions dels diversos Partits i Organitzacions. Reforzats per aquests Comitès Regionals, els trotsquistes han pretès implantar a Catalunya una falsa Aliança de les Forces Democràtiques. No pas autoritzada pel Comitè Nacional ni de la mateixa composició, perquè si bé al Comitè Nacional es troba el Partit Comunista d'Espanya, aquesta Aliança Comunista d'Espanya, que han volgut imposar-nos a Catalunya està constituïda pel Comitè Regional de la CNT, pel P.O.U.M i per un P.O.E que allà no existeix. Aquests mateixos han creat una entelèquia de Consell de Resistència. Han surgit una i altra exclusivament per tal d'agrupar

jar les contradiccions dels partits republicans i per tal de fer més difícil l'entesa entre aquestes Direccions i nosaltres, per a servir la línia de passivitat i de claudicació.

Si a dalt, però hem tingut -seguí dient- , aquestes dificultats per a desenvolupar la lluita, aquesta línia d'unitat, en canvi, ha penetrat profundament en la massa catalana. I és allà on hem assolit èxits substancials que ens permeten de suposar que en termini no llunyà podrem arribar, per fi, amb les Direccions dels partits republicans, a un veritable acord d'unitat i de lluita. Amb què es demostra aquesta penetració de la nostra línia política d'unitat combatent?.

En moltes comarques del nostre país i a gairebé tots els districtes de Barcelona, cada vegada que es recorda un dia històric, s'han format Comitès molt amplis d'unitat del Partit amb l'Esquerra, amb Acció Catalana, amb l'Estat Català, amb la C.N.T. del barri o de la Comarca, amb la U.G.T., amb la J.S.U., amb els rabassaires.

Els Comitès d'Enllaç U.G.T.-C.N.T.-P.S.U.C.

El fet, però, de major substància i més revelador -subretllà, és el que va ocórrer a les fàbriques del nostre país. A les fàbriques de Barcelona i a moltes comarques s'han creat òrgans d'unitat combatent. En un lloc Comitès d'Enllaç, U.G.T., C.N.T., a altres llocs, Comitès d'Enllaç, U.G.T., C.N.T., P.S.U.C. I en moltes fàbriques, fet fet simptomàtic, la incorporació del P.S.U. de C. al Comitè d'Enllaç ha estat demanat expressament pels obrers de la C.N.T.

Aquests Comitès d'Enllaç, forjats per la unitat combatent, dels nostres companys i dels militants de la U.G.T., essencialment, són els que han dirigit aquesta enorme mobilització de la classe obrera que abans hem analitzat. Aquesta voluntat unitària de la massa canetista a les fàbriques es demostra, no sols per la continuïtat de la lluita, sinó perquè ells mantenen aquests Comitès a desgrat de les ordres contràries que reben constantment de llur Comitè Re-

gional. Aquests Comitès Regionals que es succeeixen allà amb tanta rapidesa, han arribat, no sols a allò que us explicava aquesta tarda el company Carrillo. Han arribat més lluny, han anat a l'extrem d'organitzar grups terroristes, d'enviar-los a les fàbriques per tal de coaccionar els obrers de la C.N.T. que anaven a un moviment de vaga amb els nostres companys en uns casos, i en altres per obligar, per la violència, als delegats de la C.N.T. en els Comitès d'Enllaç a abandonar-los. A desgrat d'això, que jo no vull qualificar perquè es qualifica tot sol, aquests Comitès d'Enllaç, no sols no s'han dissolt, no sols no han disminuït, sinó que s'han consolidat i s'han estès per tot el territori de Catalunya. Moviment d'avanç de la unitat ja obtingut, que ens permet d'afirmar que en el curs d'aquest any els avanços seran encara més substancials.

El P.S.U. de C. ha galvanitzat la pagesia catalana...

Al camp, aquesta línia nostra d'unitat s'ha demostrat en les lluites de masses dels pagesos a que m'he referit abans. Tot aquest canvi substancial en la situació de Catalunya ha estat possible -declarà-, per l'existència i el treball del Partit.

Vam poder organitzar una Delegació a l'interior molt capaç, molt valenta i molt fidel. I aquesta Delegació de companys tan excel·lents i heroics han assolit amb el nostre ajut constant organitzar un poderós Partit. El nostre Partit a Barcelona és molt fort, el nostre Partit està organitzat a totes les comarques catalanes i actualment són molts milers de companys, de combatents, els que controla i dirigeix amb tanta voluntat i encert la nostra Delegació de l'interior. Aquesta força poderosa del nostre Partit s'ha revelat per la publicació periòdica del nostre òrgan central "Treball", que ha sortit puntualment dues vegades cada mes en el curs de tot l'any passat. Es demostra per la quantitat, cada dia major, de periòdics comarcals editats per llurs respectius Comitès. Sols periòdics de sector a Barcelona, editats per llurs Comitès respectius, periòdics de lluita, de confrontació de fets, d'ajut mutu, que expliquen els uns als altres llurs èxits i experiències de lluita en aquest període. Es demostra en tot el moviment de masses que ha pogut desfermar-

se al nostre país, puix que no serà vanitat ni exageració afirmar que són els nostres companys els veritables dirigents de tota aquesta lluita, de tota aquesta mobilització.

Aquesta força poderosa del nostre Partit a l'interior -continua-, ha tingut com a conseqüència també l'acceleració de l'organització de la U.G.T. A l'interior, a cada fàbrica, la U.G.T. està organitzada. La Delegació del Secretariat de la U.G.T. de Catalunya controla milers d'obrers, especialment de sectors fonamentals de la nostra producció. A la metal·lúrgia, a la tèxtil, a la indústria química, als transports i en altres.

L'organització d'una U.G.T. perfectament homogènia i disciplinada, ben dirigida, ens demostra tot l'abast de l'esforç realitzat i és amb tota seguretat la garantia millor del seu desenvolupament ulterior. "Las Noticias", òrgan central de la U.G.T., es publica també regularment a l'interior. Tot l'any passat "Las Noticias" han anat orientant a les fàbriques tot el moviment extraordinari de protesta i de manifestacions de tota mena.

... i tota la joventut del nostre poble

S'ha organitzat la Joventut Combatent a les files glorioses de la J.S.U. "Juliol", surt regularment i és l'esperó constant de les majors lluites d'aquesta joventut, amb la característica, durant aquest període, que justament els seus millors combatents estan a les fàbriques de Catalunya i a l'Agrupació Guerrillera de Catalunya.

S'ha avançat considerablement en la reorganització dels nostres pagesos. El nostre Partit intervé de manera constant i amb eficàcia en la reorganització de la Unió de Rabassaires. Dirigeix, col·laborant amb els camarades de la U.G.T., la reorganització de la Federació de Treballadors de la Terra.

Amb la intervenció del Partit en la reorganització d'aquestes dues organitzacions bàsiques dels nostres pagesos, aquest desenvolupament es produeix lògicament en la línia d'unitat. Unitat avui, en la lluita comuna contra Franco i Falange, unitat orgànica en la perspectiva, per tal que el període posterior a la liquidació de Franco i Falange, els pagesos de Catalunya tinguin una sola organització sindical cooperativa.

El nostre Partit és el dirigent de tota aquesta lluita

L'afirmació que el Partit és el dirigent de tota aquesta lluita, de tot aquest enorme moviment de masses -va dir Joan Comorera-, no és una afirmació superficial. Sorgeix dels fets mateixos. Perquè si les Direccions dels Partits republicans no han pogut vèncer llurs pròpies contradiccions i a l'interior han seguit sistemàticament una línia de passivitat, si la Direcció oficial de la C.N.T. ha tingut una política de passivitat i l'ha exagerat a l'extrem de coaccionar aquells militants de la C.N.T. que es llancen a la lluita, és evident que no queda en el camp polític i sindical, en el camp obrer del nostre país, una altra força combatent, dirigent, animadora d'aquesta lluita que el nostre Partit.

És la conclusió evident dels fets. És la conclusió lògica de la realitat, el nostre Partit és l'animador i és el dirigent. Està clar que nosaltres volem ampliar aquest moviment i que volem que aquesta responsabilitat d'estimular i de dirigir la gran lluita del nostre poble contra Franco i la Falange sigui compartida per tots els partits republicans, per tots els dirigents obrers, per tots els patriotes del nostre país.

Allò que hem de fer aquest any

Si aquest és el balanç d'un any positiu de grans lluites -va continuar-, hem de plantejar-nos ara la nostra tasca per a aquest any, puix que de res no ens serviria un bon any passat, si l'any nou no fos millor. Comença aquest any com va començar l'altre amb un Ple de tipus històric i amb un informe magistral, com tots els seus, de la ca-

marada Dolores, en el qual es ratifica, amb nous elements, la línia fonamental d'unitat i de lluita. Hem d'aplicar íntegrament aquesta línia a l'interior durant aquest període en el qual ja ens trobem. I hem de voler que el clima de lluita aconseguït l'any passat sigui molt més elevat. Que la mobilització de la massa pagesa guany el temps del qual us he parlat i que s'estengui a totes les comarques catalanes, amb objectius més alts encara que els de l'any passat. Que tot aquest ambient de lluita de la massa popular en el seu conjunt, entri també en una nova etapa d'acció més decisiva. Hem d'assolir que la nostra classe obrera desenvolupi més i millor totes les vagues parcials, que desenvolupi amb la màxima energia vagues, més vagues generals locals. Que procuri organitzar les vagues generals per indústries. Que es creïn les condicions per tal d'arribar a un moment determinat de lluita més àlgid, a la vaga nacional a Catalunya.

Hem d'aconseguir que la nostra classe obrera, recolzent en les seves reivindicacions immediates fonamentals que li permetin de viure amb menys fam que avui, tingui també un objectiu polític. Ha de destruir al nostre país els Sindicats Verticals, que són l'instrument més important del règim en el moviment obrer per a subjectar-lo i esclavitzar-lo. Hem d'aconseguir que els nostres obrers, en seguir llur treball de reconstrucció de la U.G.T. i de la C.N.T. imposin cada dia, amb major força, llur pròpia organització i obliguin aquells industrials que s'espanten per les represàlies de les autoritats falangistes a passar per aquestes represàlies i a acceptar el tracte directe amb llurs Comitès d'Enllaç, expressió viva, avui, dels Sindicats de la classe obrera, reconstruïts en la clandestinitat i en condicions de terror franco-falangista. És això ja tan possible avui, que tots podem recordar que el Governador de Barcelona, que allà anomenen el "Ezba Azul", es va veure obligat a ordenar als patrons de fàbriques de Barcelona que no pactessin directament amb llurs obrers, i els amenaçava amb fortes multes si no complien aquesta ordre. A Barcelona, a conseqüència d'aquesta mobilització a fons de la classe obrera, els industrials prescindien dels delegats de fàbrica, prescindien dels jerarques, prescindien de l'estructura del Sindicat Vertical

i tractaven directament amb els Comitès d'Enllaç. Això va ésser i això ha d'ésser avui en molt major volum: el desenvolupament d'aquesta lluita pel tracte directe que ens condueix resoltament a la destrucció d'aquests instruments perillosos i criminals del règim en el moviment obrer que són els Sindicats Verticals.

Les tres premisses de les victòries del 1.947

Durant aquest any -prosegui-, hem d'aconseguir que els nos tres pagesos guanyin el retard de l'any passat, que es llançin a accions de massa, que no admetin a llurs pobles els esbirros falangistes de la Taxa i de la requisita i que es proposin, mitjançant la lluita per reivindicacions immediates contra les taxes, contra les requisites, pel mercat lliure de llurs productes, destruir l'instrument essencial del règim en el camp català que són les criminals "Hermandades".

Hem d'aconseguir en el curs d'aquest any -insistí-, que a través d'una major mobilització de masses populars, l'aire del nostre país es faci irrespirable per a tots els agents del règim franco-falangista.

Hem de reforçar al màxim l'Agrupació Guerrillera. Reforçar-la amb quadres de comandament, reforçant-la amb combatents. Estendre-la més a les ciutats, estendre-la per totes les comarques catalanes, fins a aconseguir -ho podem fer i ho farem-, fins a assolir que l'Agrupació de Guerrillers de Catalunya sigui l'expressió viva de la voluntat de combat del nostre poble, un impetuós moviment nacional.

Està clar, però, que per a la realització d'aquesta línia política d'unitat i de més lluita, en aquest any 1.947 -de clarà-, és indispensable reforçar al màxim, també, allò que és el motor de la lluita i de la unitat al nostre país: el Partit. Per assolir el reforçament degut del nostre Partit, cal que tots compreguem tres premisses fonamentals:

La primera premissa, és la de realitzar la unitat nacional dels catalans.

La segona premissa, és que Catalunya s'uneixi a tots els pobles d'Espanya en la lluita contra l'enemic comú i per la reconstrucció en perspectiva.

I la tercera, i la més fonamental en aquest ordre, la Unitat dels nostres Partits.

El problema més fonamental en les lluites d'avui

En la realització de la unitat nacional dels catalans, a través de la lluita, hem d'aconseguir una major multiplicació dels Comitès d'Enllaç U.G.T.-C.N.T.-P.S.U.C. Hem d'aconseguir el màxim reforçament de la U.G.T. Hem d'augmentar encara més la combativitat dels ugetistes, i hem, mitjançant el combat, d'aconseguir que els camarades de la C.N.T., fidels a llur tradició combatent i revolucionària, tinguin un Comitè Regional capaç de pactar amb la U.G.T., amb nosaltres, per a marxar units en la lluita comuna contra l'enemic comú. Hem d'aconseguir, completant l'organització dels Rabassaires i de la Federació de Treballadors de la Terra, la unitat dels pagesos. Hem d'aconseguir que els pagesos s'alinin fermament amb la classe obrera. Hem d'aconseguir la unitat política dels partits -i crec no equivocar-me en afirmar que en aquesta situació actual i, especialment, després de la Declaració carrera del Govern de Catalunya, existeixen ara condicions per tal d'arribar aviat a pactes d'unitat amb les forces republicanes. Hem d'aconseguir que tots aquests moviments d'unitat s'integrin en un Consell Nacional de la Resistència que per la seva composició i el seu programa sigui l'executor real, a tot el país, de la nostra línia d'unitat i de lluita amb la qual coincideix el nostre Govern. Hem d'aconseguir que totes les veletats que pretenen separar Catalunya de la causa comuna del poble d'Espanya siguin liquidades i, entre ells, el famós Galeuça creat amb ànim reaccionari, no per a lluitar per la República Espanyola ni per la Federació Democràtica dels pobles hispànics, sinó per a oposar aquests pobles al poble castellà i als que aquest influïxi. I hem d'aconseguir com a expressió real d'aques-

ta unitat dels pobles d'Espanya que el nostre Consell Nacional de la Resistència s'integri en el futur Consell Central de la Resistència que amb tanta energia i seny va demanar la camarada Dolores l'altre dia en el seu informe.

El problema més fonamental en les lluites d'avui i per a l'avenir és la unitat dels nostres Partits. La camarada Dolores ha plantejat aquesta qüestió en termes justos. Nosaltres -declarà amb força-, acceptem plenament aquest plantejament. Nosaltres considerem justa la perspectiva presentada per la camarada Dolores de la unió orgànica del P.S.U. de C. i del P.C. d'Espanya. (Aplaudiments).

Un sol Partit Comunista dins del mateix Estat

Considerem just que en el moment precís, com va dir ella mateixa, s'apliqui al nostre país un principi que mai no hem discutit. Un sol Partit dins del mateix Estat. Hem avançat molt de camí ja per a arribar a això. Tenim una completa unitat de treball i de lluita. Tenim una satisfactòria unitat política. Tenim la mateixa línia política. Hem avançat grans passos en el camí de la unitat orgànica. Aquesta unitat orgànica en la perspectiva, però, nosaltres no podem veure-la ni comprendre-la d'una manera estàtica, hem de comprendre-la d'una manera dinàmica. Vull dir que no hem d'esperar tranquil·lament que les condicions es produeixin, sinó que hem de treballar pacientment per tal que aquestes condicions es produeixin com més aviat millor.

Està clar que nosaltres considerem que la unitat orgànica significarà la consolidació definitiva del P.S.U. de C., amb les seves característiques nacionals com a Partit marxista de la classe obrera del nostre país. Que nosaltres considerem que la unitat orgànica serà la garantia màxima per a la realització de les reivindicacions de la classe obrera de tot Espanya i per la realització de les nostres aspiracions nacionals en el si de la gran Federació Democràtica dels pobles Hispànics.

La unitat política de la classe obrera

Aquesta missió nosaltres ni la podem oblidar ni la podem abandonar. Vam néixer sota el signe de la unitat política sobre principis. Hem de desenvolupar aquesta línia de la unitat política de la classe obrera sobre principis fins a la fi. Està clar que les dificultats immediates seran moltes, puix que ni la reacció interior, ni la reacció internacional no es resignarà pacientment a perdre posicions. La reacció interior s'esforçarà sobretot a revifar a Catalunya una social-democràcia al seu servei, el més forta que pugui. S'esforçarà per a destruir la unitat assolida el 1.936 per la fusió dels quatre partits obrers catalans. Nosaltres podem fer front a aquest perill i el podem vèncer. S'han fet grans intents fins avui. A l'interior, sense cap resultat. Els socialistes de Tolosa pretenen organitzar a l'interior la vella Federació Catalana del P.S.O.E. Per a començar llur treball, però, no troben ningú al país. Han d'enviar delegats de fora que al país no tenen res a fer i no faran res. A l'exterior, tota la trepa desclassada, degenerada, que nosaltres hem llançat per la borda ha estat recollida pels trotsquistes i han constituit una mena de Federació de Grups antagònics entre ells, inconciliables entre ells. Això no té perspectives a l'interior. Altres intents de més perill vindran amb tota seguretat. Si nosaltres, però, sabem mantenir-nos fermes en el compliment d'aquesta missió unificadora marxista-leninista-stalinista, si som capaços de portar fins a la darrera conseqüència de la realització de la línia política d'unitat i de lluita, tots els intents que es puguin produir fracassaran.

Ho hem de fer i ho farem!

I com que això és possible, companys, ho hem de fer. Perquè nosaltres hem de portar al moviment marxista-leninista-stalinista d'Espanya, al Partit Comunista de tota Espanya, no un sector més o menys important de la classe obrera, sinó una classe obrera unida, una pagesia unida i aliada de la classe obrera, els intel·lectuals, menestrals, petits burgesos progressius, en una paraula, la veritable Catalunya nacional.

Ens hi va, companys, el nostre honor de revolucionaris i la nostra responsabilitat de dirigents i militants del Partit; de dirigents i de combatents del nostre poble. Es així com prestarem, des de la nostra Catalunya el millor servei que ens és possible a la causa de la classe obrera de tot Espanya.

Companys: vivim jornades molt dures. Altres jornades molt dures ens esperen. Tinguem, però, tots l'absoluta certesa que la batalla darrera la guanyarem nosaltres, que la victòria final serà nostra. Serà així, perquè la nostra línia política és justa i perquè aquesta línia ha estat elaborada pel Partit Comunista d'Espanya, pel Partit de Josep Díaz, que dirigeix avui, de manera molt ferma i intel·ligent, la nostra estimada camarada Dolores Ibarruri.

Companys: Visca la República!.

(Grans aplaudiments de tots els delegats posats d'empus).

JOAN COMOLERA

Secretari general del Partit Socialista
Unificat de Catalunya

***

EL CAMI DE LA VICTORIA

Discurs pronunciat en l'acte celebrat
a PERPINYA el 27 de juliol del 1947
en ocasió de l'ONZE ANIVERSARI
del P. S. U. de C.

Companyes, companys, amics :

El 18 de juliol del 1936, uns generals perjurs s'aixecaren en armes contra la República a la qual juraren servir fidelment, contra el règim democràtic que el poble lliurement es donà.

El 19 de juliol del 1936, els militars traïdors sortiren de les casernes, amb totes les armes, borratsos d'alcohol i de sang. Grups de falangistes armats i militaritzats, estratègicament col·locats, protegiren i reforçaren llur marxa contra els centres vitals de Catalunya. Hitler i Mussolini i la reacció internacional havien declarat la guerra a la democràcia hispànica, a una Espanya independent i sobirana. Les forces franquistes, mercenàries de Hitler i Mussolini, de la reacció internacional; executaren l'ordre rebuda. I la nostra gran tragèdia començà!

En aquella hora tràgica, els partits i organitzacions no es preguntaren què feien els comunistes, què farien els comunistes després de la victòria popular. El President Companys no es deixà espaventar pels vacil·lants, per aquells que sempre tenen un interrogant davant dels ulls i mai no el resolen. Tampoc a ningú no se li va ocórrer de demanar l'opinió o l'ajut del Servei d'Intel·ligència britànic.

L'enemic havia sortit al carrer, resolt a prendre-ho tot a sang i a foc. No ens preguntàrem res, perquè tot estava dit i comprès. I tots a una, la classe obrera, la massa popular, les forces de la Generalitat, ens hi abraonàrem i l'esclafàrem. Per primera vegada en la història dels «pronunciamientos», un exèrcit sublevat fou vençut en sanguants batalles de carrer per un poble pobre en armes i ric d'esperit combatent. Per primera vegada, el cap traïdor de les forces militars traïdores, Goded, presoner del poble, assabentava als seus còmplices, als pobles hispànics, al món enter, per ràdio, la seva ignominiosa derrota.

Junts vàrem viure una jornada de glòria i de victòria!
Jornada del Front Popular!

La caça de l'home més espantosa de la nostra història

Trenta dos mesos després, les forces franquistes, les forces reaccionàries de Hitler, Mussolini i la reacció internacional varen aconseguir la victòria militar momentània. Espanya perdé la independència i, Catalunya, les seves llibertats.

S'havia format el front anticomunista dirigit per la diplomàcia britànica i el Front Popular fou dismantlat. Saltà a bocins el Front Popular i, amb ell, la República i la Pàtria. I allò que havia d'ésser «capitulació honrosa», esdevingué rendició incondicional. I allò que havia d'ésser una «pau sense represàlies» esdevingué la més espantosa caça de l'home que mai hagi conegut la nostra història. Més de mig milió d'homes, de patriotes, de demòcrates, pagà amb la seva vida el preu de la capitulació, de l'anticomunisme. Més d'un milió d'homes, de patriotes, de demòcrates, ha pagat amb la presó, la tortura, l'exili i la mutilació, el preu de la capitulació, de l'anticomunisme. I és així, com, companys, la capitulació ens costà més sang i més dolor que tota la guerra i infinitament, més que la guerra, menada fins a la seva conclusió victoriosa.

Heus ací, companys, en síntesi, l'experiència de la nostra guerra. La lliçó històric que se'n treu no la podem pas oblidar en la situació present. Car les conseqüències de la capitulació serien avui tan tràgiques com les que tingué la capitulació ahir. Només alguns elements representatius han canviat: a Hitler i a Mussolini els ha succeït Truman i Bevin. Un neo-feixisme malda per omplir el buit deixat pel nazi-feixisme esclafat. La força, però, que mou els fils darrera del teló és la mateixa: el capitalisme monopolista.

Franco no ha pogut, però, establir-se

Molts, però, han oblidat aquesta lliçó històrica i això la que el 19 de juliol d'enguany, l'onze de la nostra victòria, el vuitè de la nostra derrota, tingui, a l'exili, una característica especial.

Podem copsar, a l'exili, una certa desmoralització. Alguns exiliats han perdut la perspectiva. Alguns exiliats, davant les complexitats de la situació internacional que accentuen les contradiccions internes del problema espanyol, senten trontollar llur confiança, obren les portes a la defallença.

Els fets justifiquen aquest clima, que només els enemics declarats i els capituladors poden tenir interès a conservar?

Veritablement, Franco i la reacció internacional són tan forts com semblen?

Franco no ha pogut establir el seu règim. Franco no ha pogut consolidar el bloc de forces amb el qual es preparà i feu la guerra, amb el qual esclavitzà el país en els anys d'eufòria «mil·lenària» nazi-feixista. Per això Franco no s'ha pogut desprendre de l'aparell repressiu. Per això Franco no s'ha alliberat dels mètodes terroristes. Per això Franco es veu forçat a augmentar continuament l'aparell repressiu. Per això Franco, vuit anys després de la victòria militar, s'ha vist obligat a promulgar una nova i monstruosa llei «repressiva del banditatge i del terrorisme». Tots els recursos del país, tots els elements vitals del país són concentrats per a la defensa del règim. La vida econòmica d'Espanya gira entorn del règim, és absorvida per ell i destruïda.

El pressupost republicà del 1936 ha estat triplicat. El pressupost franquista d'enguany ascendeix a 14.223 milions de pessetes. L'augment en si d'un pressupost no és un signe negatiu. Si l'augment és motivat per l'ascensió constant de les despeses repressives i parasitàries i un descens efectiu de les despeses útils, productives, és negatiu i, arribat a un cert límit, catastròfic. Aquest és el cas del pressupost franquista. El 67 % del pressupost franquista és absorbit per l'aparell repressiu, Exèrcit, Policia, Guàrdia civil, Justícia, Falange, etc.: 9.354 milions de pessetes sobre un total de 14.223 milions. El pressupost del Marroc, per exemple, inverteix 670 milions en Exèrcit i Governació, i dos milions sis centes mil pessetes en Educació i Obres públiques. Només la Falange, absorbeix 426 milions de pessetes, una mica menys que el pressupost total d'Instrucció pública (563 milions), més que Treball (300 milions) i moltíssim més que Agricultura (111 milions). En el ben entès que Instrucció pública, Treball i Agricultura són les menjadores predilectes de la xurma falangista! Aquest pressupost parasitari és la ruïna de l'economia espanyola. El dèficit és permanent —molt major encara, car existeixen uns pressupostos extraordinaris clandestins de xifra desconeguda i els pressupostos dels «organismes autònoms», les xifres dels quals tampoc no es publiquen, nous elements que ens permeten d'afirmar, d'acord amb dades més o menys exactes d'anys anteriors, que el pressupost franquista d'enguany passa del 29.000 milions de pessetes—, el dèficit és permanent i és cobert per les màquines del Banc d'Espanya.

Han augmentat enormement el deute públic i la circulació fiduciària. La inflació corseca tota l'economia. La cotització oficial de la pesseta no correspon al seu valor real i com que Franco, per raons de prestigi, no vol desvalorar-la, l'exportació en sofreix cops mortals. Cal, tanmateix, exportar perquè Franco necessita divises i s'exporta a pèrdua, ofegant la indústria, escanyant els pagesos, afamant el poble. Els propietaris de les mines de ferro perden per cada tona exportada a Anglaterra, 10 pessetes. Els productors de taronges estan obligats a vendre a Anglaterra a 95 cèntims el quilo, quan a Madrid i a Barcelona es paguen a 6 i més pessetes. Els productors d'ametlles, d'avellanes, d'oli, han sofert la mateixa ruïna. La indústria tèxtil catalana ha perdut els contractes de la U.N.R.R.A. Suïssa no vol comerciar, sinó és al comptat. Holanda i altres països no compren per ésser els preus massa alts. I els preus són alts, no pel nivell de vida excepcional dels treballadors espanyols, sinó per l'utillatge vell i gastat, per una tècnica barroera, per les càrregues fiscals i el parasitisme falangista, pel preu artificial de la pesseta. Això deter-

mina una baixa vertical de la producció de combustibles i matèries primeres essencials. Del 1935 al 1946, la producció de ferro ha baixat de 2.815.100 tonnes a 1.901.900; la de pirites, de 1.415.700 tones a 692.600; la de zinc, de 83.100 tones a 53.000; la de coure, de 739.360 tones a 213.000; la de plom, de 88.200 tones a 44.700; la de mercuri, de 25.900 tones a 23.700, etc. Pel descens de la producció minera i siderúrgica, per la desvaloració constant de la pesseta tot es va enfonsant: es paralitzen les construccions navals, no es renova el material ferroviari, ni l'utilatge industrial, ni de les instal·lacions elèctriques i, per manca de carbó, d'energia elèctrica i de rendiment, la indústria és periòdicament paralitzada en tot o en part. Franco, però, necessita divises desesperadament. I ha de posar mà, cada dia més feixugament, en la producció agrària, en els articles de primera necessitat. Més i més fam a canvi d'un grapat de dòlars! Aci, però, també arriba al fons del sac, car la producció agrària, per la resistència dels pagesos, per manca de mà d'obra i de maquinària, per la rutina clàssica dels «señoritos» propietaris, per la manca d'adobs, disminueix: el blat i l'ordi, per exemple, en relació al 1935, han disminuït un 58 i un 53 %, respectivament. I lligant tots aquests elements d'una situació econòmica catastròfica i de misèria, podeu comprovar que els sous han augmentat un 171 % i els preus un 570 %, en comparació als del 1935.

Franco no és tan fort com sembla...

Franco no pot canviar aquesta situació. I aquesta és una de les seves febieses mortals. No la pot canviar, perquè no li és possible de prescindir del terror. Deis pocs dòlars que aconsegueix augmentant la misèria, la fam del poble, una mínima part és invertida en la compra de matèries primeres i algun que altre utilatge. La resta és malgastada en la compra de material militar, en propaganda falangista, en fons d'espionatge i de provocació, en dipòsits de divises que tant ell com els jerarques falangistes i els grans taurons financers del règim constitueixen a l'estranger, pel pagament obligatori de les anualitats contractuals i de tipus colonial degudes al trusts nordamericà dels Telèfons. Franco, l'any passat, va comprar moltes fortalises volants, però no va poder comprar ni una tona de carbó. I Franco, companys, no pot fer altra cosa. Franco es presoner de l'aparell repressiu i de la seva criminal especulació sobre la inevitabilitat de la tercera guerra mundial.

Si per sanejar la vida econòmica interior, Franco desmobilitzés una part de l'Exèrcit, suprimís el pressupost de Falange, reduís l'enorme pressupost de l'Església, licencies una bona part de la Guàrdia civil, de la Guàrdia armada, de la Policia i dels incomputables «serveis» de persecució i repressió, tanqués presons i licencies jutges i magistrats de consciència negra, prescindís de la Guàrdia mora, ja sabem el que passaria: l'endemà Franco seria penjat! Franco no té opció, no té sortida. El terrorisme nazi-feixista ens el va imposar a Espanya. Pel terrorisme s'ha mantingut. Accentuant el terrorisme, vol sobreviure. L'any passat, els tribunals de Franco varen condemnar a mort més de 2.000 patriotes. Quants n'assassinaren pels carrers, camps i muntanyes? Aquest any, si l'acaba, n'assassinara molts més. I així, fins que el matem!

Tota la sang, tota la saba dels pobles hispànics és xuclada per l'aparell repressiu de Franco!

No, companys, Franco no és tan fort com sembla. La recent farsa plebiscitària que alguns han interpretat com un signe de fortalisesa, d'estabilitat, és, en realitat, el signe del seu absolut isolament, de la seva precària vida. Primo de Rivera també es va fer plebiscitar; i el plebiscit va accelerar la seva ruïna. Així serà amb el plebiscit franquista. Car el plebiscit no millorarà en res la situació catastròfica que hem vist, no obre cap perspectiva favorable. Car la farsa plebiscitària no canviarà la conducta de les Nacions Unides, més aviat ens ajudarà a dinamitzar-la. Les Nacions Unides volien veure si en un «termini raonable» Franco se n'aniria a viure tranquil amb els seus dòlars robats al poble. Franco ha contestat ja a les Nacions Unides, ha tancat el «termini raonable» amb la seva farsa plebiscitària. El plebiscit és un repte a les Nacions Unides. Un repte que no quedarà sense resposta. Com un avenç del que vindrà, França i la Gran Bretanya no han invitat Franco a la reunió convocada

per a discutir un Pla Marshall de colonització europea i la constitució d'un «bloc occidental». Malgrat la intenció reaccionària dels convocats i Trygve Lie ha inclòs ja la «qüestió espanyola» en l'Ordre del Dia de la propera Assemblea general de l'O.N.U. En l'ordre interior, el plebiscit aguditza les contradiccions, no les elimina, no les suavitza. El plebiscit ha envigorit la moral de lluita de la classe obrera, dels pobles hispànics. El plebiscit no referma el bloc originari, l'esquartera encara més: els generals, els jerarques eclesiàstics, els monàrquics, els financers, la gran burgesia industrial, els terratinents, els sectors menys avançats políticament de la classe mitjana i de la pagesia, tota la gamma espanyola en la qual Franco es recolzava i amb la qual, en certa manera, es cobria, no es deixarà emmirallar per la faixenderia d'un plebiscit fabricat pels pistolers de la Falange. La realitat econòmica, la realitat política, la realitat internacional, la perspectiva d'inevitables i catastròfics agreujaments, decidiran la seva conducta immediata. Conducta que no pot ésser més que una: acabar amb Franco i els seus pistolers falangistes!

...Ni la reacció internacional tampoc

No, companys, Franco no és tan fort com sembla! La reacció internacional, companys, és tan forta com sembla?

Després de la segona guerra mundial, la reacció internacional està muntant de bell nou un neo-feixisme. Ara, però, té cura del camuflatge. Monopolitza la democràcia. Sovint es bateja de cristianisme. Ens qualifica nosaltres de totalitaris i de materialistes. Predica la guerra de la democràcia contra el totalitarisme, del cristianisme contra el materialisme, del dòlar «espiritual» contra l'home materialista que basleix amb les seves mans i abnegació il·limitada una vida pròpia i aliena més humana, més lliure, més feliç. Recolza amb grapals de dòlars «espirituals», la reacció allà on actua: a Xina, a Indonèsia, a Birmanïa, a l'Índia, a Turquia, a Grècia, a Portugal i a Espanya. S'esforça descaradament per impedir la consolidació democràtica a Itàlia i França. Vol reconstruir la vella Alemanya militarista, imperialista. Ofega l'assaig pseudo-socialista de la Gran Bretanya, servint-se dels Bevin, dels nous macdonaldistes del laborisme anglès. Saboteja les noves democràcies europees, la nova democràcia xinesa. Especula amb la misèria dels pobles europeus víctimes del nazi-feixisme, oferint-los a canvi de la independència, de la sobirania, un sac de blat i un sac de dòlars «espirituals». Reivindica arreu els Quisling que traïren la pàtria donant-los l'aval de patriotes, de demòcrates. Proveeix de dòlars «espirituals» les desferres dretanes del socialisme continental, permet que es reparteixin les gangues del Pòster amb els Quisling reivindicats, sempre que treballin de debò per a fer-li assolir el doble objectiu fonamental: escindir el moviment obrer, paralytzar sectors importants de la classe obrera, isolar i perseguir el Partit Comunista, reinstal·lar un neo-feixisme no disfressat al Poder, ajudar-li a passar la negra crisi actual, a afirmar un nou període d'estabilització que li permeti desfermar la tercera guerra mundial. Del Pol Nord al Pol Sud, per tots els continents i per les set mars, la reacció internacional construeix bases militars, recerca els minerals atòmics, passeja els avions i les esquadres atòmiques, fabrica el nou cordó sanitari. I la premsa, la ràdio, les agències informatives, les pel·lícules, els sermons i les biblies traduïdes a totes les llengües, ben engruixades amb els dòlars «espirituals», denuncien l'imperialisme soviètic, les «agressions» soviètiques, la «cortina de ferro» fabricada per Mr. Churchill, l'esclavatge de les noves democràcies, els «misteris» de l'home rus i de la vida soviètica, les malvestats del «partit rus» en cada país capitalista, el nostre sinistre «totalitarisme». El soroll atòmic ens eixorda i les ànimes porugues no saben ja on amagar-se per por de trobar la tercera guerra mundial a la primera cantonada!

Tant de soroll no és, justament, la prova de la seva feblesa, companys? Truman reeixirà allà on Hitler trobà la mort? Bevin reeixirà allà on Mussolini trobà la corda? Amb esquellots més o menys atòmics, Mr. Truman no donarà treball als tres milions i mig d'obrers en atur forçós, als deu milions en atur parcial que tenen ja a Nord-Amèrica, no impedirà que l'any vinent vuit milions d'obrers en atur forçós i

vint milions en atur parcial denuncien al món la mentida del «paradis capitalista», no salvarà el país de la profunda crisi econòmica, la més greu i la més insoluble de la seva història, que la seva política de provocació de la guerra, de subvenció a un neo-feixisme mundial, de lleis i pràctiques antiobreres, precipita. Fent de «boy» en el concert atòmic de Mr. Truman, Mr. Bévin no soldarà un imperi en descomposició, no superarà la crisi econòmica que enfonsa en la misèria i la ruïna el poble britànic, no aturarà la radicalització d'una classe obrera que aviat l'enterrarà amb tota la trepa de menjadables tartufians. La reacció internacional porta en ella mateixa el germen mortal. Mai no podrà resoldre les seves contradiccions. El dòlar és poderós, però en definitiva el dòlar no és el factor decisiu. L'imperialisme nordamericà vol conquerir el món enter, precisament quan el món sorgeix amb vigoria fantàstica a la llibertat, a la democràcia, a la independència i a la sobirania, quan no són ara tan fàcils de conquerir: ni amb dòlars «espirituals» ni amb mentides matussalèmiques! Quina estúpidesa trumana, companys!

No estem sols

No, companys, la reacció internacional no és tan forta com sembla! Franco no és tan fort com sembla!

Menys encara si valorem com és degut la nostra pròpia força. No som uns pidolaires, companys. No som, no, uns desvalguts!

Tenim un poble que no es dona, que no es donarà mai per vençut. Tenim un poble, uns espanyols, uns catalans que amb perill de llur vida ens han fet arribar un missatge signat per desenes de milers de patriotes, un missatge de lluita, de fe en la lluita, de plena confiança en la victòria de la República, en la victòria de Catalunya. Tenim una classe obrera incorruptible, una classe obrera que dona l'exemple en el combat i el dirigeix, una classe obrera que, delmada pel terror, famolenca, malgrat les lleis del règim i les represàlies del règim, ha reorganitzat els seus Sindicats, declara vagues econòmiques i polítiques i les guanya, una classe obrera creadora inesgotable de quadres dirigents i de quadres combatents, una classe obrera de la qual el marquès d'Urguijo ha dit «davant els accionistes del seu Banc:

«...s'ha notat l'any 1946 una disminució en el rendiment obrer i això és degut, principalment, a la resistència de la mà d'obra a produir allò que és degut»,

i mes endavant:

«No cal pensar en reducció de sous, qualsevol intent en aquesta direcció provocaria nous descensos en la productivitat del treball.»

Tenim una joventut impenetrable a la «ideologia» falangista, unes dones indomtables que lluiten a les fàbriques i al carrer i que a les llars troscejades pel terror, per la fam, per la dispersió obligada, mantenen alta la flama patriòtica, inextingible la fe en la victòria. Tenim els braus, ardits, guerrillers, els patriotes indestructibles que apliquen la llei a traïdors i provocadors, que ajuden els obrers a liquidar els «Sindicats verticals» i els pagesos a anorrear les «Hermandades», que es multipliquen arreu de la Península i forgen els quadres del gran aixecament nacional victoriós. Defensem una causa justa, la causa de la democràcia espanyola i de les llibertats nacionals de Catalunya, la causa de la independència, de la sobirania d'Espanya, la causa de la fraternitat i de la pau entre els homes i els pobles. Estem en el corrent vital, en el món que ascendeix a la vida i lluitem contra el món letal que descendeix a la mort.

No estem sols. Està amb nosaltres la gran, la gloriosa, l'exemplar Unió Soviètica, la fidel amiga de la democràcia espanyola, la que ens ha obert tots els camins de la victòria amb les victòries immortals del seu invencible Exèrcit Roig. Tenim al nostre costat les noves democràcies europees, Polònia i Txecoslovàquia, Romania i Hongria, Iugoslàvia, Bulgària i Albània, les noves democràcies en marxa ferma pel camí del socialisme, que han reconegut el nostre Govern republicà. Tenim la Federació Sindical Mundial, la Internacional de les dones, dels joves, centenars de milions d'obrers, d'antifeixistes de tot el món. Tenim al nostre costat la classe obrera internacional mobilitzada constantment

pels partits comunistes, pels partits que mai no ens han regatejat ni ens regatejaran llur més ferm i conseqüent ajut. Tenim amb nosaltres els pobles mateixos dels països imperialistes que dirigeixen l'ofensiva reaccionària, dels pobles que votaren per la democràcia i el socialisme, per la pau i contra Franco. Està amb nosaltres la voluntat de lluita d'una humanitat que no vol ésser més, que no serà més, carn de canó del capitalisme monopolista.

I nosaltres guanyarem la victòria final, perquè, companys: Som més forts que Franco! Som més forts que la reacció internacional!

La lluita és la unitat, és el camí de la victòria

Aquesta fortitud no l'hem de veure estàticament, com una mena d'òbsequi que se'ns fa. Aquesta fortitud l'hem de comprendre dinàmicament.

Quina és, companys, la llei actual del món en el qual som, que determina tantes de les nostres coses peculiars, tantes coses del qual també nosaltres determinem?

La lluita és la llei d'acer del nostre temps.

I és aquesta lluita la que ens assenyala el camí de la nostra victòria.

Ha d'ésser, doncs, companys, evident per a tots que si no lluitem suficientment, Franco perllongarà la seva miserable vida, que si lluitem malament els capituldors, recixiran en llurs plans sinistres, que si lluitem com cal cauran Franco i els capituldors, reconquistarem la República i les nostres llibertats nacionals, crearem la Federació Democràtica dels pobles hispànics.

A l'interior, la lluita corseca l'aparell repressiu franquista, accentua les contradiccions internes del règim, reforça els tencles combatents, accelera l'allunyament del règim dels cada vegada més nombrosos elements vacil·lants, priva de base de maniobra els capituldors. Amb els sacrificis que avui comporta, la lluita posarà fi a la guerra civil, impossibilitarà la seva agudització que seria inevitable amb la victòria dels capituldors, ens donarà un règim de pau i de veritable democràcia.

A l'exterior, la lluita nostra exalta la solidaritat internacional, reforça l'ajut que ens donen els nostres amics incondicionals a l'O.N.U. a la F.S.M., arreu on arriba llur influència. La nostra lluita progressiva converteix el nostre en un problema intern polític en cada país capitalista, activa el procés de maduració política, de radicalització de la classe obrera, de les masses populars de la Gran Bretanya i dels Estats Units. És amb la lluita progressiva que vencerem els subjectes que preteneix ofegar internacionalment el nostre problema. És amb la lluita progressiva que Espanya deixarà d'ésser una colònia del capital monopolista anglo-saxó, plaça d'armes dels provocadors de la tercera guerra mundial. És per la lluita progressiva que Espanya serà independent, sobirana, democràtica.

Som més forts que Franco, si lluitem!

Som més forts que la reacció internacional, si lluitem!

Car la lluita és la unitat, és el camí de la victòria!

I si Espanya és un factor primordial en el joc de forces en lluita, Catalunya, companys, és una peça determinant en el conjunt dels pobles hispànics.

L'exemple d'Euzkadi i l'història de lluita de Catalunya

Heus ací, companys, el nostre honor i la nostra enorme responsabilitat. Com hi hem fet front, com hi fem front? Cal mirar la veritat cara a cara, admetre-la amb tota la seva cruïsa. Sempre hem estat dignes de la nostra responsabilitat: en tot el llarg procés de la Revolució espanyola, en la guerra contra Franco, en el conjunt de la resistència sota el terror franquista. Però, avui, podem observar un ritme menys intens en el desenvolupament de la lluita progressiva.

Car la primera vaga general política no s'ha produït a Catalunya!

S'ha produït a Euzkadi!

Per què això ha estat així, per què la primera vaga general política contra Franco, Falange i els capituladors no ha esclatat a Catalunya?

Catalunya ha estat a l'avantguarda de les lluites per una democràcia liberal, el segle passat. En la guerra d'independència, a les Corts de Cadiz, en el trienni liberal, en l'oposició a Ferran VII, contra la dictadura d'Espartero i altres sabrots, en les guerres carlines, en la revolució del 68, en el destronament de la podrida casta borbònica, en la proclamació i defensa de la primera República, en la reconstrucció de les forces republicanes: Catalunya ha escrit pàgines glorioses, pàgines que varen influir i foren influenciades per la nostra renaixença nacional.

Catalunya ha estat a l'avantguarda de la lluita contra la monarquia i per una democràcia republicana el segle actual. Solidaritat Catalana, primer fruit col·lectiu de la renaixença nacional i primera acció de masses contra la casta militar, força principal de la monarquia; les revolucions del 1909, del 1917; les victòries republicanes del 1917 al 1923; la guerra infame del Rif, el rebutjament decisiu de tots els intents d'assimilació i domini de Primo de Rivera, l'exaltació del 1930; el 12 i el 14 d'abril del 1931, ho palesen abastament. Catalunya va ésser la primera a oposar a la monarquia una força republicana organitzada i dinàmica. Catalunya fou la primera a proclamar la República.

Catalunya ha estat a l'avantguarda de la lluita per una República popular. El 6 d'octubre va aixecar-se en defensa del seu Estatut d'autonomia i de la llei de Contractes de Conreu, per solidaritat amb els obrers i demòcrates de la resta d'Espanya i contra un filofeixisme que amenaçava el contingut i la línia històrica de la República. Al llarg del bienni negre, el poble de Catalunya estigué en rebel·lia entorn d'una Generalitat i d'una República escarnides pels usurpadors estraperalistes i filofeixistes. El 16 de febrer i el 19 de juliol del 1936 són les dates senyeres d'una línia històrica seguida pel nostre poble amb conseqüència excepcional i exemplar. I en la realització de la autonomia, Catalunya fou fidel a si mateixa: la llei de Contractes de Conreu, l'absoluta igualtat dels sexes, el Codi de la Cooperació i les lleis agràries i econòmiques de la guerra en són la prova.

Catalunya ha estat a l'avantguarda en la guerra d'independència contra el nazi-feixisme, la reacció internacional i el seu Quisling, Franco. Fou la primera a vèncer amb les armes a la mà l'exèrcit sublevat sortit al carrer. La sang catalana es vessà a dolls en tots els fronts de batalla. I soldats catalans foren el nucli combatent decisiu en les batalles immortals de Zuera, Belchite, Singra i Ebre. Establí l'ordre revolucionari. Esclafà el putx trotsquista de maig. Organitzà la indústria de guerra. Catalunya ho lluirà tot a la causa comuna: vides, treball, riquesa.

La classe obrera de Catalunya ha estat l'avantguarda del moviment obrer espanyol. A Catalunya va néixer la U.G.T., es forjà la C.N.T. A Catalunya s'ha creat el primer partit d'unificació política de la classe obrera, el primer partit marxista-leninista unificat en el món capitalista: el P.S.U. de C. El 1855, esclatà a Catalunya la primera vaga general d'Espanya. El 1902, el 1907, el 1909, el 1917, el 1919, són fites de la Revolució espanyola. Contra la nostra classe obrera es desfermà la primera monstruosa repressió policial i terrorista: la de Martínez Anido i Arlegui. Sota Primo de Rivera, no es deixà colonitzar pels «Sindicats Lliures». Sota Berenguer, ressorgí més esplendorosa que mai. A Catalunya s'establí, primer que enlloc d'Espanya, la forma moderna d'estructura sindical. La classe obrera fou la gran victoriosa del 19 de juliol, l'ànima de la producció de guerra, la forjadora de les millors unitats militars, la que mai no perdé ni la moral ni la combativitat: demostrà ésser la columna vertebral de la nació.

Catalunya ha estat a l'avantguarda en la lluita contra Franco i el seu règim feixista, terrorista. Mai no s'ha considerat vençuda. Empobrida per la guerra, saquejada per la llagosta falangista, privada dels seus dirigents, dels seus partits polítics i organitzacions sindicals, perduts els seus millors fills als fronts i a l'exili: Catalunya ha continuat la lluita, severa i indomtable. I és a Catalunya que es va poder des-

fermar al llarg de l'any passat el primer gran moviment de masses, on es va demostrar amb els fets que la classe obrera en acció, que la massa popular en acció són més forts que l'aparell repressiu franquista. Més de 250 mil obrers prengueren part a les vagues econòmiques i polítiques de l'any passat. Més de cent mil obrers han pres part a les vagues d'enguany. Els cops dels guerrillers, sovintejats, metòdics, feixen òrgans essencials del règim. La classe obrera de Catalunya no s'ha deixat colonitzar pels «Sindicats verticals». La pagesia catalana no ha estat guanyada pels estraperlistes de les «Hermanidades». La joventut catalana ha estat impenetrable a la prèdica i a les coaccions del «Frente de Juventudes». La dona catalana s'ha mantingut immune als avenços sentimentals d'un «cristianisme» bord i ha salvat els nostres infants de tota infecció falangista. La burgesia mitjana i petita, la menestralia, la intel·lectualitat de Catalunya són les que amb més fermesa i continuïtat s'han oposat a Franco i Falange. Fins i tot l'alta burgesia s'ha manifestat hostil al règim franquista. L'antifranquisme és veritablement el comú denominador nacional. Per això, a Catalunya, el viatge de Franco i el plebiscit de Franco han estat dos fracassos rotunds, fracassos que la premissa internacional menys favorable ha hagut de confessar.

Aquest odi a Franco, aquesta unanimitat nacional d'odi a Franco, no minva, sinó que s'accentua. Ultra el terror que s'endureix encara, ultra la personalitat nacional ultratjada, no és un secret per a ningú que Franco està lliurant Catalunya al capital monopolista nordamericà, i ningú, tampoc, no s'enganya quant a les intencions dels amos de Mr. Truman. Els nordamericans construeixen l'aeroport de Barcelona, el més gran d'Espanya, en el qual podran aterrar cent fortaleses per hora: un aeroport de guerra. Els nordamericans planegen les obres del port de Barcelona amb la intenció de fer-ne la primera base naval de la Mediterrània: un port de guerra. Els nordamericans escorcollen els nostres Pirineus en recerca de petroli, de minerals, d'urani, especialment: combustible i minerals de guerra. La penetració del capital nordamericà a la indústria tèxtil, metallúrgica i química és cada vegada més visible: colonització de la nostra economia, esclavització dels nostres obrers, hegemonia política sobre el conjunt nacional, amb la perspectiva de la guerra. Franco ens ven als ianquis provocadors de la tercera guerra mundial perquè som un sector vital de les costes mediterrànies, un portaavions ideal per a les fortaleses atòmiques.

Contra Franco la resistència catalana ha estat i és veritablement nacional.

Per què Euzkadi ha passat davant de Catalunya?

Aleshores, companys, si existien i existeixen les condicions, per què la primera vaga general política no s'ha produït a Catalunya?

A Euzkadi tenen un Govern representatiu, l'autoritat del qual no és discutida. A Catalunya tenim un Govern no representatiu, de personalitats, l'autoritat del qual és discutida, per uns de bona fe i esperit patriòtic, per altres amb desconsideració i motivacions antipatriòtiques, recollides al Consolat britànic de Barcelona.

A Euzkadi tenen un Govern que a l'interior recolza en un Consell Nacional delegat. A Catalunya, tenim un Govern que tot just inicia una acció incerta a l'interior, un Govern que no ha creat el Consell Nacional de la Resistència i que es deixa aturar en el camí de les accions necessàries per un fantasmal Consell de la antidemocràcia, presidit per un avalat de la Falange i «populars» al Consolat britànic de Barcelona.

A Euzkadi apliquen una línia nacional combatent amb l'ajut polític i econòmic del seu Govern, amb l'ajut de la solidaritat internacional. A Catalunya no apliquem, en conjunt, una línia nacional combatent. El nostre Govern, en els seus documents, té una línia justa, combatent, d'estructura de l'organisme interior de la Resistència. Estem, però, encara en el període dels plans i dels seus propòsits.

A Euzkadi, la classe obrera està unida en l'acció. Els obrers de la U.G.T., de la C.N.T., de S.B., del P.C. i del P.S.O.E., és a dir, tots els obrers bascos, menen junts el combat. És així com hem pogut veure que els valents manifestos de maig anaven signats per les tres Sindi-

cals: U.G.T., C.N.T., S.B. Els republicans units recolzen aquesta unitat d'acció de la classe obrera. A Catalunya, malauradament, els anomenats Comitès regionals d'una suposada C.N.T. tenen una línia de passivitat, s'oposen i, de vegades, sabotegen la lluita, són més amics de «su Allez» que de la classe obrera. A Catalunya, els partits republicans han realitzat una mena d'unitat passiva i han malgastat llurs energies en les picabaralles del famós Consell de resistència a la resistència. A Catalunya tenim sortosament un sol partit de la classe obrera i cap altra U.G.T. que la del Secretariat. Malgrat, però, la realitat meravellosa, les desferres dretanes del socialisme espanyol han muntat una mena de cos de viatjants polítics, l'única missió dels quals és predicar passivitat i claudicació, sostenir les atzagaiades d'uns anomenats dirigents cenetistes i recolzar les accions provocadores del grupet trotsquista.

A Euzkadi existeix i actua la unitat nacional combatent. A Catalunya, no.

Degut a aquest endarreriment, a Catalunya no s'ha pogut liquidar del tot els corrents de passivitat, els estralls de l'il·lusióisme infantil, no s'ha pogut isolar els professionals del confusióisme, del derrotisme i de la claudicació. Certs dirigents polítics catalans i la zona d'opinió que influencien no s'han guarit encara d'una curiosa malaltia que podríem anomenar «consolilis». A Catalunya, per tant, els sectors que no han assimilat la necessitat històrica de la resistència activa, tendeixen a subreestimar la força de l'enemic, a subestimar la pròpia força.

Heus ací, companys, explicat perquè la primera vaga general política no s'ha fet a Catalunya.

Cal, companys, que trequem aquesta situació. Cal que Catalunya refermi el lloc d'avantguarda que sempre ha tingut i que li escou per la combativitat de la seva classe obrera i de la pagesia, pel republicanisme provat de la seva menestria i intel·lectualitat, per la maduresa nacional que el franquisme ha precipitat, per la unitat nacional d'odi que hi existeix contra el botxi Franco i els pistolers falangistes.

Cal resoldre la qüestió prèvia

Per a trencar aquesta situació, companys, hem de resoldre el que hem bé podríem qualificar la qüestió prèvia: liquidar l'anticomunisme, l'antisovietisme.

L'anticomunisme, l'antisovietisme, és la consigna central de Franco. És també la consigna central dels capituladors. És, per tant, la consigna central de tots els enemics de Catalunya. Franco la manté i la desenvolupa, per durar. Els capituladors l'exploten per a imposar-nos un franquisme sense Franco.

Com és possible que els veritables antifranquistes i demòcrates, que els veritables patriotes catalans, coincideixin amb Franco, amb els capituladors?

Com podran mai, davant del nostre poble, justificar una coïncidència que en si mateixa és antipatriòtica, que és criminal quan sostenint-la es perllonga el règim franquista, es reforça la línia capituladora?

Podran mai justificar-se afirmant que donaren per bo el fals dilema de Franco: jo o el comunisme; i per fals el veritable dilema: feixisme o democràcia?

Podran mai justificar-se afirmant que perderen la perspectiva en compartir la jesuítica sospita dels capituladors: què faran els comunistes després de la victòria?

Podran dir mai, arribada l'hora de les explicacions necessàries, que l'espiritualisme tartufià dels monopolistes anglo-saxons els captivà, que el materialisme empedreït del poble, de la classe obrera, els alterà, que els era obligat escollir entre la Bíblia i «El Capital»?

La justificació els serà impossible.

Car tothom sap que nosaltres avui no lluitem per la implantació immediata del comunisme ni del socialisme.

No és que hàgim renunciat als nostres principis. Nosaltres no hem

renunciat a res. El marxisme-leninisme, però, no és una ciència estàtica, dogmàtica, és una ciència dinàmica, viva, que nosaltres interpretem i apliquem en una situació donada i en un país determinat. Sabem perfectament bé que la victòria esplendorosa de la Unió Soviètica, que la consolidació i major desenvolupament del règim socialista a la Unió Soviètica, que l'eixamplament de l'àrea socialista, que l'alta maduresa política de la classe obrera internacional, que l'ascensió impetuosa a la llibertat i a la independència dels països colonials, que l'experiència soferta per la massa popular al llarg de la segona guerra mundial i després, que la traïció nacional comesa per les «élites» capitalistes monopolitzadores abans del Poder polític: han creat una nova situació en la qual ens és possible de marxar cap al socialisme per la via pacífica, democràtico-popular.

Afirmem categòricament que nosaltres, els comunistes, lluitem per una democràcia popular. Volem i tindrem la República. Volem i aconseguirem restablir i eixamplar les llibertats catalanes. Volem i construïrem la Federació Democràtica dels pobles hispànics.

Se'ns diu, però, que no som democràtics, que som «totalitaris». Se'ns parla que existeix una lluita entre la democràcia i el totalitarisme, entre la democràcia occidental i el totalitarisme oriental. I hem de reconèixer que alguns catalans honestos s'ho creuen. Aquest joc equivoc de la reacció internacional també obstaculitza el camí de la necessària unitat combatent. De què es tracta, companys? Cal que diem les coses pel seu nom, clar i català. No és la d'ara una lluita entre democràcia i totalitarisme: és la lluita del capitalisme monopolista contra les democràcies populars i contra el socialisme. No existeix un bloc occidental democràtic enfront d'un bloc oriental totalitari: existeix la voluntat de crear un bloc occidental de nacions colonitzades pel capital monopolista nordamericà, actuant d'escolons els monopolistes britànics, una plaça d'armes i una força de xoc contra la Unió Soviètica i les noves democràcies, contra la classe obrera i les masses populars del món enter, contra la democràcia veritable arreu.

A la democràcia Nord-Amèrica malviuen quinze milions de pàries negres privats dels drets humans més elementals i als Estats del Sud, degut a la llei de l'impost electoral, només el 5 per cent de la població blanca vota. Els demòcrates de Mr. Truman són els esclavistes contemporanis a Puerto Rico, a Santo Domingo, a Haití, a les Filipines i Hawaii, allà on aconseguïen imposar un capataç en funcions de president de República. A la democràcia Gran Bretanya tenen una Cambra no elegida pel sufragi universal i les perruques polloses del rei, dels lords, dels magistrats i del lord alcalde de Londres feudalitzen la vida nacional i imperial. Els demòcrates de M. Bevin s'han enriquit, s'han fet poderosos amb la sang i la mort de 500 milions d'esclaus. Democràcia i imperialisme no són incompatibles, com són incompatibles sobirania nacional i capitalisme monopolista? Podria un demòcrata imposar la dictadura a Grècia i a Xina, recolzar la dictadura a Espanya, Turquia i Portugal, retornar el Poder als nazis, subvencionar els feixistes italians, conspirar a Varsòvia i Praga, a Budapest i Bucarest, a Belgrad, Sofia i Tirana per a reinstal·lar al Poder els hereus dels Beck i dels Hacha, dels Horthy i dels Antonescu, dels reis Pere i Zogu i dels Zankov? Es que darrera de cada profeixista en acció no veïem l'orella dels demòcrates anglo-saxons? Democràcia això? En tot cas, atomització!

Certament, a la Gran Bretanya i Nord-Amèrica tenen algunes formes democràtiques: tenen un cens, unes circumscripcions electorals, uns partits polítics, la gent va als mitings, llegeix uns diaris aparentment lliures i vota. I què, companys? A Nord-Amèrica, el poble va elegir la fórmula Roosevelt-Truman, fent-se seva la política de Roosevelt. A la Gran Bretanya, el poble va donar una majoria de dos terços al Partit Laborista, fent-se seu el programa electoral del laborisme. El poble nordamericà va votar a esquerra i el britànic pel socialisme i els seus elegits fan una política reaccionària, neofeixista. Truman és l'anti-Roosevelt i Bevin és el «Miliu» de Mr. Churchill. Els victoriosos realitzen la política dels vençuts, el poble protesta i la traïció continua. Si la protesta és excessiva, es promulguen lleis antiobreres, s'organitza la inquisició política, es declara la guerra als «rojos», als «comunistes» i ja

policià descobreix l'or de Moscú a cada cantonada. I això és democràcia? Són demòcrates els professionals de la «revolució» electoral i de la reacció post-electoral? Vol dir democràcia que el poble elegeix uns dictadors temporers, uns aventurers irresponsables, car dictadura és governar contra la voluntat manifesta del poble i aventurerisme irresponsable la demagògia electoral? En aquest cas, la família «democràtica» prospera: Franco acaba de fer-se plebiscitar «regente de los demòcratas orgánicos»!

Nosaltres, companys, volem la forma i el contingut, volem la democràcia popular. Per a nosaltres la voluntat popular és sagrada abans, durant i després de les eleccions. Considerem democràtic realitzar inflexiblement el programa polític aprovat pel poble. Considerem democràtic que els elegits siguin responsables davant del poble, en tot moment, de llurs actes. Considerem que no pot haver-hi democràcia si el poble no és l'amo de casa seva, car sense independència econòmica no hi ha independència política, ni llibertat. No pot haver-hi democràcia si el poble és portat a oprimir altres pobles, car l'experiència ha demostrat que una política exterior reaccionària acaba amb les llibertats interiors. Democràcia vol dir arrencar les arrels de l'anti-democràcia: dels terratinents, dels financers, del capital monopolista, de l'opressió econòmica i, per tant, política de l'imperialisme. En una democràcia veritable, la terra es lliura als pagesos que la treballen, i la nació es fa càrrec d'allò que li pertany: del subsòl, del crèdit i de les assegurances, dels serveis públics, de les indústries clau: del capital monopolista. En una veritable democràcia el poble organitza la seva pròpia vida i acaba, per sempre més, amb la llibertat de... morir-se de gana. Aquesta és l'autèntica democràcia que basteixen els Governos de coalició dels països del centre i sud-est d'Europa. Aquesta és la democràcia popular, també dirigida per un Govern de coalició, que volem per a casa nostra.

No ens proposem la unitat per la unitat

I això és el que farem, els comunistes, després de la victòria. Es endebades que es facia la pregunta als nostres amics republicans. En primer lloc, perquè la nostra posició de principi és coneguda. En segon lloc, perquè no tenim el costum de fer malabarismes mentals ni jocs de mans. I finalment, perquè en els incomptables documents que eis hem adreçat i en les converses que hem tingut, eis hem parlat amb la mateixa claredat que ho fem avui. Hem proposat infatigablement la unitat combatent als partits republicans, a les organitzacions sindicals obreres i pageses. Eis hem proposat la unitat d'avui amb un programa concret de lluita i liquidació del franquisme, la unitat pel demà amb un programa de reconstrucció pacífica, democràtica del nostre país devastat. Aquests programes d'unitat immediata i de perspectiva no són documents clandestins, car estan en la «Carta oberta» del nostre C.C. publicada el desembre del 1945. Mantenim aquests programes i, una vegada més, demanem a les direccions dels partits catalans, de les organitzacions sindicals obreres i pageses, la discussió.

Per què no hem de discutir? Per què no hem d'arribar a un acord? Per què, encara, amics d'Esquerra Republicana, Acció Catalana, d'Estat Català, de la C.N.T., de la Unió de Rabassaires, l'anticomunisme, les prevencions o els recels anticomunistes, ens han de barrar el pas cap a les accions necessàries, cap a la unitat, cap a la victòria?

Unim-nos:

L'alliberament de la Pàtria no és la tasca d'un sol Partit. És la tasca de tots els partits i organitzacions, de tot el poble. La unitat és necessària, car la unitat és la victòria.

Es clar, companys, que no proposem una unitat per la unitat, una unitat formal, l'aplegament d'uns amics que fan tertúlia. Proposem una unitat substantiva. Una unitat entorn d'un programa, una unitat combatent. Car només amb la lluita inflexible aconseguirem la victòria. El nostre poble necessita i vol una unitat sana, patriòtica, una unitat sense claudicadors ni passius, sense provocadors trotsquistes.

oberts o disfressats, ni agents de potències estrangeres. Els nostres combatents necessiten i volen una unitat depurada, perquè saben ja per trágica experiència que si cauen en el sinistre engranatge de la unitat formal estan sempre en mans de la policia falangista. La unitat formal és, companys, l'antiunitat. La unitat formal no és dirigida pels veritables combatents, no obeeix la veu exclusiva del poble; és dirigida pels agents dels serveis d'espionatge i provocació de les potències imperialistes i per la Segona bis franquista.

Per a realitzar com més aviat millor la unitat nacional combatent, estem disposats a discutir amb esperit ampli, de camaraderia, a tothora, en tot moment: discutir la unitat nacional per a millor combatre, no per a millor xerrar!

Per un Govern que organitzi i dirigeixi la lluita

L'òrgan suprem de la unitat nacional combatent ha d'ésser, al nostre entendre, el Govern català. No el Govern actual, naturalment. Sentim el respecte degut pel President Irla, tan ferm en la defensa de la República i de Catalunya; pels Consellers Fabra i Carner, Pi i Sunyer, Rovira i Virgili i Padró, del patriotisme dels quals no dubtem. La línia política del Govern és justa. La bona voluntat per la lluita de l'interior existeix. Però cada dia és més evident que l'estructura actual del Govern està superada pels fets, per l'experiència. Moltes vegades hem fet present aquesta realitat, sense éxit, i la vida ens ha donat la raó. Creiem que ha arribat, doncs, l'hora de la revisió. Creiem que la perllongació del Govern en la seva estructura actual convertiria els símptomes ja visibles de descontentament, d'indiferència, d'enemistat, en oberta oposició popular, amb greu dany per al prestigi de les institucions catalanes i de la lluita comuna.

El nostre poble, la lluita dels nostres combatents, necessiten i demanen un Govern representatiu, un Govern constituït pels partits que feren la guerra, que junts contragueren una responsabilitat i junts n'haurien de respondre, pels partits que tinguin una història solvent, una fesomia honorable, creats al país i per un nucli d'opinió catalana — i no pel Servei d'Intel·ligència britànic —, i per les organitzacions sindicals obreres i pageses. Entenem que un Govern constituït únicament per partits polítics, no correspondria a les exigències de la situació actual. No es tracta, companys, de fer un Govern per a governar, sinó un Govern la missió essencial del qual és la d'organitzar i dirigir la lluita alliberadora, un Govern que, col·laborant íntimament amb el de la República, acabi amb el règim franquista i els capituladors. I en un Govern d'aquest tipus, la classe obrera, avantguarda combatent, la més patriota i sofrida, columna vertebral de la nació, hi ha de tenir la seva íntegra representació: la del seu Partit polític, el P.S.U. de C., la de les seves Sindicals U.G.T. i C.N.T. Només un Govern així constituït podrà reprendre la línia històrica de lluita i unitat iniciada pel President Macià i el President Màrtir Companys. Només un Govern representatiu dels partits i organitzacions podrà tenir amb la rapidesa deguda i amb l'eficàcia màxima l'òrgan interior dirigent immediat de la lluita alliberadora: el Consell Nacional de la Resistència. Car per la seva estructura i programa seria resolta automàticament la composició del Consell Nacional de la Resistència. I perquè també seria automàtica la qualificació de resistència i de resistent. I així acabarien, ensem, amb una de les especulacions més desvergonyides, més ciniques dels nostres dies: l'acaparament periodístic de la resistència pels no resistents, pels professionals de la resistència a la resistència, pels sabotejadors de la resistència i peons de maniobra de la Segona bis i dels serveis d'espionatge i provocació de la reacció internacional.

Cal actuar amb rapidesa i energia, companys. Hem de fer front a greus perills. Hem de sortir al pas de perilloses conspiracions reaccionàries. Per això ens creiem obligats a posar de nou, públicament, solemniament, els partits i organitzacions catalanes davant llur responsabilitat. No serà la primera vegada i desitgem ferventment que sigui la darrera.

Cridem a la unitat combatent, una vegada més, els dirigents de

la C.N.T. Les maniobres i les mesquines combinacions causen un dany immens a la classe obrera i a tot el poble. Les rivalitats de capelleta, anti-històriques, tanquen la perspectiva, poden ferir mortalment els interessos permanents de la classe obrera. No pot haver-hi lluita victoriosa sense la intervenció dirigent de la classe obrera. La lluita no tindrà l'eficàcia necessària si un sector de la classe obrera és paralitzat per corrents estranys, per les consignes i els plans de l'enemic, per l'anticonunisme criminal de Franco i la reacció. La unitat d'acció de la classe obrera, la unitat d'acció del P.S.U. de C., de la U.G.T. i de la C.N.T., és el factor decisiu si de debò volem un Govern i un Consell Nacional de la Resistència veritablement representatius i combatents, si volem acabar depressa amb Franco i els capituladors, si volem posar els fonaments sòlids d'una democràcia popular. Fem-la, companys!

L'exemple del President Macià

Cridem a la unitat combatent, una vegada més, els amics dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya, dels partits catalans. Les vacil·lacions varen donar vida a un fenomen anomenat Consell de l'antidemocràcia. L'experiència ha estat feta i no ha pogut ésser més desgraciada. Car amb errors d'aquesta naturalesa només s'aconsegueix donar espai de maniobra als aventurers, als escissionistes assalariats, als desclassats i agents del Servei d'Intel·ligència britànic. Moltes vegades hem proposat als amics d'Esquerra Republicana de Catalunya un programa immediat de lluita contra Franco i els capituladors, un programa de perspectiva per a la reconstrucció pacífica i democràtica del nostre país. Mantenim les proporcions amb l'esperança d'ésser aquesta vegada millor escoltats. Parlem, doncs, sense més ajornaments, car pel bé de la Pàtria hem de fer junts un llarg camí.

Cridem a la unitat i a la lluita la Unió de Rabassaires. Hem de reconèixer que el camp català no ha donat a la lluita tot el que podria i ha de donar, tot el que el nostre poble té el dret d'exigir-li. En la història de les lluites progressives de Catalunya, la pagesia ha intervingut amb coratge i abnegació. Per què ara la nostra pagesia, vexada a mort per les represàlies, pels empresonaments, pels assassinats, pels desnonaments, per les taxes i les requisas, per les canallades dels vells cacicats reviscolats, pels estraperlistes de les «hermandades», no ha reaccionat d'acord amb la seva tradició i el seu interès? La nostra pagesia no ha canviat, és valenta, abnegada, republicana, nacional, progressiva com sempre. Cal, doncs, mobilitzar-la, llançar-la al combat, cal que les nostres masies i pobles siguin terra inhabitable a tots els traïdors i lladregots. I ho aconseguirem si, esbandint recels injustificats, propòsits sense realitat, intrigues d'elements provocadors i de reaccionaris, la Unió de Rabassaires i la Federació de Treballadors de la Terra es reorganitzen a fons vitalitzades per un esperit de lluita intransigent, ajudant-se fraternalment, creant arreu els Comitès d'unitat d'acció. La pagesia, unida en l'acció i aliada d'una classe obrera unida també en l'acció, complirà amb escreix tot el seu deure patriòtic. Aixequem el camp català, companys!

Si aquesta crida cau en el buit, com tantes vegades, la repetirem, infatigablement. Catalunya ens ho exigeix. Però la crida a la unitat no vol pas dir esperar-la tranquil·lament, passivament. No, companys! Nosaltres seguirem el nostre camí de lluita, sense deixar-nos aturar per res ni per ningú. Ho advertim a tots amb lleialtat. Mentre es decidexi si es vol o no discutir amb el P.S.U. de C. nosaltres seguirem amb més fermesa que mai menant la lluita del nostre poble! I el nostre poble comprendrà, com ho comprendgué el 1931. S'ha oblidat ja un exemple que gairebé tots hem viscut? Quan la dictadura de Primo de Rivera, un partit dirigit per filòsofs i literats il·lustres es dedicà a la poesia i a l'escolocoll de la Catalunya medieval, es considerava el màxim defensor del nacionalisme, es donà el monopoli del patriotisme i es va creure que tot el poble estava amb ell. Paral·lelament, un «vell boig», com li deien els filòsofs i literats il·lustres, Macià, cridava els catalans a la lluita, conspirava, anava a la presó i, amb passaport d'apatriada, recorregué Amèrica demanant ajut per als patriotes que combatien. Vingué el

12 d'abril del 1931 i el poble acceconà els filòsofs i literats il·lustres i es mobilitzà en massa entorn del «vell boig», del president Macià! Mal averany per als dirigents que no rectificuin a temps!

La bandera combatent del president Macià l'arborem avui nosaltres i volem que amb nosaltres l'arbori el Consell Nacional de la Resistència, la unitat nacional combatent dels catalans! Seguirem endavant! Car sabem que, a la fi, la lluita intransigent, conseqüent, forjarà, encara que certs dirigents no ho vulguin, la unitat nacional combatent dels catalans. Els companys de França, lluitant, han creat arreu Comitès d'unitat republicana i antifranquista, malgrat les directrius de certs dirigents. Els companys de l'interior, lluitant heroicament, han creat Comitès d'unitat de poble, de comarques, de barriada a Barcelona, i els gloriosos Comitès d'enllaç P.S.U. de C.,—U.G.T.—C.N.T. a les fàbriques de Barcelona i de les nostres principals viles industrials, Comitès que han desfermat i dirigit les vagues parcials, Comitès que, lligats més amunt aviat desfermaran la primera vaga general política de Catalunya contra el règim franquista i els capituladors. L'exemple combatent dels nostres militants arrossega cada dia majors sectors catalans, perquè Catalunya sent i vol combatre.

La unitat nacional combatent serà una realitat! Els dirigents que no la vulguin seran baluts!

I Catalunya és refermarà en l'avantguarda de la lluita dels pobles hispànics contra Franco i els capituladors, per la República i les nostres llibertats nacionals! No ho dubteu, companys! Serà necessàriament així, perquè Catalunya compta amb un guia fidel i incorruptible: el nostre P.S.U. de C.

Perquè hem recixit

Vàrem néixer a la lluita, companys, en moments ben difícils i complexos. No en un període de normalitat, de pau i pràctica corrent dels costums democràtics.

Vàrem néixer en plena tragèdia i quan el nazi-feixisme havia arribat al cim del seu monstruós poder i d'influència mundial.

Els quatre partits obrers que es fusionaren per a crear el nostre P.S.U. de C. acompliren una obra històrica. Ens vàrem donar perfectament compte de la immensa responsabilitat que contraïem. Catalunya, però, necessitava el partit únic marxista-leninista-stalinista, el partit de la classe obrera i de tots els patriotes, obert el període més perillós de la seva història. I el fèrem!

I hem recixit, malgrat la immensitat de la prova, en el nostre comès. Amb l'esforç sublim dels nostres militants i de la classe obrera, hem construït un bloc monolític que ha resistit les escames d'un enemic de crueltat implacable, un bloc monolític que és avui la fortalesa inexpugnable del nostre poble i entorn del qual es mobilitzen els patriotes, els combatents freturosos d'anorrear el hotxi sinistre i crear una Catalunya feliç, més rica i plena que l'heretada.

Vàrem ésser el gran partit català de la guerra als fronts, en la producció, en l'organització revolucionària de la reraguarda.

L'exili no ens ha dispersat, no ens ha corsecat i la repressió sanguant del franquisme no ens ha anihilat. Els nostres militants, endurits per la guerra i la repressió, pels camps de concentració i per la lluita implacable en tants fronts, tot ho han superat, de tot han après experiència i profit. La vida conseqüent de revolucionaris honorats, de patriotes intransigents, de militants que assimilaven la ciència marxista-leninista-stalinista, que assimilaven i practicaven la nostra línia política justa, ha forjat el gran Partit que tenim: un partit marxista-leninista-stalinista, el partit de la classe obrera de Catalunya, el més autèntic partit nacional del nostre país.

Per què hem recixit, companys, quan més aviat calia tancar el fracàs?

Hem recixit perquè no fèrem una unitat formal, per la unitat. Ens unírem entorn dels principis marxistes-leninistes-stalinistes. Ens unírem sota la bandera de la Internacional Comunista.

Hem recixit, perquè hem estat fidels als principis de Marx i Engels, de Lenin i Stalin, perquè no hem regatejat esforç per assimilar-los i perquè ens hem sotmès a les dures exigències del procés de bolxevit-

zació.

Hem reeixit, perquè hem servat una fidelitat absoluta a la classe obrera, al nostre poble, perquè en la defensa dels seus interessos hem estat, estem i estarem a l'avantguarda.

Hem reeixit, perquè hem sabut mantenir la més ferma unitat amb el nostre gloriós partit germà, el Partit Comunista d'Espanya, i perquè de la comprensió d'aquesta unitat n'hem fet la pedra de toc per a calibrar la fidelitat del militant, la seva maduresa bolxevic. Aquesta unitat, companys, és el nostre tresor. Avui som dos partits, orgànicament independents, que dirigeixen la lluita cadascú en el seu territori i amb la seva plena responsabilitat. Som, però, dos partits que en l'acció ens sumem i som un car tenim la mateixa teoria, la mateixa línia política que forgem en comú, el mateix Estat que hem de conquerir i estructurar junts, el mateix enemic que hem d'anihilar junts, i una classe obrera unida pels mateixos interessos i per la mateixa línia històrica. Aquesta unitat increbantable entre els dos partits germans ha estat, segurament, l'instrument millor que hem tingut a tot el llarg de la nostra duríssima història de partit en procés de bolxevització. Hem de vetllar per ella, per a impedir que res no l'estorbi, que res no l'afebleixi, que res no retardi indegudament la futura unitat orgànica. I hem de comprendre que el dia en el qual, d'acord amb les exigències de la lluita, el Congrés del nostre Partit acordi la fusió orgànica, la formació del Partit únic marxista-leninista-stalinista de tot Espanya, serà el dia més gloriós de la nostra vida i de la nostra història: haurèm creat les condicions que ens permetran de marxar cap a la solució dels nostres problemes bàsics, de classe i nacionals.

Hem reeixit, perquè hem tingut el coratge de depurar el nostre Partit. Hem esbandit desertors i provocadors, lladregats i desclassats, covards i grimpadors, aquells que intentaren imposar al Partit una línia reaccionària, de passivitat, d'abandonament dels principis, de degeneració social-demòcrata, de lluita, no contra Franco, sino contra els nostres germans del Partit Comunista d'Espanya. La depuració feta sistemàticament i sense defallències, ens ha enfortit. La liquidació dels còres ha preservat la salut i la fortitud del Partit.

Hem reeixit, perquè hem aplicat consequentment la línia política de lluita i d'unitat, d'unitat per a la lluita. En passar la frontera el febrer del 1939, vàrem dir davant del nostre C. C. que el P. S. U. de C. mai no seria un partit d'emigrats, que mai no deixaria d'ésser un partit de combatents. I hem complert la nostra paraula, companys! No hi ha front de batalla que no hagi estat regat amb sang de militants del P. S. U. de C.! És el nostre dolor i el nostre orgull! El P. S. U. de C. ha combatut en la nostra guerra exemplarment, ha combatut a les guerrilles soviètiques, al «maquis» francès, als camps de la mort alemanys, als equips sabotejadors d'Àfrica, a les companyes d'ajut en terres americanes, i al país, a l'interior de Catalunya, des del primer dia de la retirada, són els nostres militants els combatents d'avantguarda a les guerrilles, a les fàbriques, als camps, en les vagues, en la mobilització dels joves i les dones, en l'organització dels Sindicats clandestins obrers i pagesos, en l'exèrcit, en qualsevol manifestació patriòtica de protesta i d'odi contra la dictadura terrorista franquista. No, companys, no som un partit d'emigrats! Hem estat, som i serem un partit de combatents!

Ens hem consolidat ideològicament i orgànica. L'assag del 23 de juliol del 1936 s'ha convertit en una espiendorosa realitat.

Aquesta històrica victòria i l'aplicació inflexible de la nostra línia política justa, han fet del nostre P. S. U. de C. la força decisiva de Catalunya.

Tenim una immensa responsabilitat

A l'exili som el partit més nombrós, més homogeni, més disciplinat, més abnegat, més patriota. Els nostres militants no deserten a terres americanes en recerca d'un benestar incert i d'un desclassament cert, no llisquen pel pendent de l'emigració econòmica, no retornen al país capcots, humiliats, vençuts. Els nostres militants lluiten allà on es troben, sempre de cara a Catalunya i amb l'obsessió d'ajudar llurs combatents, es superen políticament en preparació de les grans tasques de

demà, retornen a la Patria per a servir als diferents fronts de lluita, retornaran en massa a la Pàtria per a prendre part en els combats finals i victoriosos.

A l'interior, som el partit d'organització veritablement nacional. Milers i milers de militants cobreixen totes les comarques catalanes, constitueixen un nucli poderós a Barcelona, dinamitzen la U. G. T. i la C. N. T., la Unió de Rabassaires i la Federació de Treballadors de la Terra, nodreixen i dirigeixen la gloriosa Agrupació Guerrillera de Catalunya. La nostra propaganda, seriosa, combatent i metòdica, arriba a tots els recons del país, i les consignes de «TREBALL», de «LLUITA», dels periòdics comarcals, de sector, del Comitè Militar són rebudes amb entusiasme pels obrers a les fàbriques, en viles i pobles, són la llum que guia el combat dels joves i de les dones, de tots els patriotes. Serà per l'impuls del nostre P. S. U. de C. que la classe obrera desfermarà la vaga general política, que el poble es llançarà a la lluita activa contra Franco i els capituladors, que l'odi nacional esdevindrà lluita nacional. Pels nostres principis, per la nostra línia política, per la nostra estructura, per la nostra força numèrica i organitzativa, som, companys, el partit dirigent de la lluita nacional.

D'ací que la nostra responsabilitat sigui immensa.

Per a ésser dignes d'ella no ens hem d'aturar, no ens podem aturar. No hem tampoc de deixar-nos guanyar per un sentiment de vanitat, d'orgull, car la primera virtut del bolxevic és la modèstia. Hem fet molt, hem avançat molt. Les jornades més dures, més feixugues, potser més cruels, però, estan encara davant nostre. I hem de fer-los front amb el mateix coratge, amb la mateixa freda voluntat de victòria!

Obrim de bat a bat les portes del Partit

Reforcem, doncs, companys, més i més el nostre Partit, el partit dirigent de la lluita nacional de Catalunya!. Reforcem-nos més i més ideològicament i orgànicament! El nostre P. S. U. de C. si volem que faci front amb honor i èxit a les tasques presents i futures, ha d'ésser més i més un gran partit de masses. S'han acabat els temps dels poes i purs, el temps del sectarisme dogmàtic. Esbandim el sectarisme dels companys que no comprenen que la vida avança i que el marxisme és una guia per a l'acció i no un conjunt ressecat de dogmes, que no estudien, que no argumenten, que no surten de llur torre de vori, que amiden tots els militants amb un metre fet a llur alcada, sense tenir en compte les característiques, les possibilitats, el millor rendiment de cadascú, que accepten llavis enfora la nostra línia d'unitat, que l'apliquen com si fos una maniobra maquiavèlica de la Direcció. Esbandim el sectarisme dels nostres rengles si volem assolir, com hem assolit el primer, el segon, històric objectiu de la unificació: impedir la reconstrucció d'una social-democràcia, instrument de l'enemic en el si del moviment obrer. L'obstacle a vèncer per a la consecució d'aquest objectiu no el representen la trepa de desertors i desclassats que llancàrem, de trotsquistes disfressats que a l'exili fan federacionetes colonials o movimentets de «tants caps tants barrets», d'agents qualificats del Servei d'Intel·ligència britànic i de la Segona His franquista. Una massa de catalans passa per una profunda crisi ideològica. És segur que les velles ideologies separatista, nacionalista, republicana, anarcosindicalista, no els satisfaran més a l'hora no llunyana de la massiva polarització de forces. Aquests catalans, més els inexperimentats de la nova generació, voldran anar més enllà, voldran progressar pel camí del socialisme. Heus ací, companys, l'obstacle a vèncer i la font inexhaustible de reclutament. Aquesta gran massa catalana ha de venir al P. S. U. de C., vindrà al P. S. U. de C. si som dignes de la nostra responsabilitat històrica. Obrim de bat a bat les portes del Partit, en primer terme, als obrers, a la joventut obrera, nervi avui dels guerrillers i dels Sindicats clandestins, als obrers sense distincions d'inicials, car no som el partit de la U. G. T., sinó el partit de la U. G. T. i de la C. N. T., de tota la classe obrera. Obrim les portes del Partit de bat a bat a la pagesia, a la menestralia, als petits burgesos, als intel·lectuals que senten la vida real de la nació, als nostres tècnics, a tots els patriotes que acceptin, resoltament, la nostra línia política de lluita despietada contra Franco i els capitula-

dors, de construcció, després de la victòria: d'una democràcia popular. Obrim-les sense cap temença. Car l'experiència pròpia ens ha demostrat que la bolxevització s'aconsegueix dins dels rengles del Partit, no fora d'ells.

Nosaltres, militants del P. S. U. de C., nosaltres, catalans, patriotes, internacionalistes, podem, doncs, afirmar i afirmem sense temences ni dubtes: liquidarem Franco i Falange, liquidarem els capituldors, reconquistarem la República, restablirem i eixamplarem les llibertats nacionals de Catalunya, bastirem la Federació Democràtica hispànica, forjant la unitat nacional combatent dels catalans, forjant la unitat combatent dels pobles hispànics, lluitant sòlidament units amb els germans del Partit Comunista d'Espanya.

Companyes, companys, amics:

Acceptem la lluita com ella és i lluitem: Siguem dignes dels nostres herois dels nostres màrtirs. No vulguem que la sang vessada, que el dolor i les llàgrimes de les nostres mares, que la mutilació i el desconhort dels nostres joves, que la misèria i la fam que turmenten tot el nostre poble i depauperen els nostres infants, la Catalunya futura, que la Pàtria vexada, escolada i endolada, que tota la profunda malvestat produïda per l'assassí Franco, per la seva banda de pistolers falangistes, resti impune. Llitem aferrissadament, sense treva, sense defallències, sense pietat. Duri el que duri, costi el que costi la prova, lluitem! I vencerem, perquè som més forts que Franco, més forts que la reacció internacional.

L'ara, companys i amics, como un avanç del que ha d'ésser i serà, crideu fortament, amb mi:

Visca la República!
Visca Catalunya!

A N E X

Carta oberta del Comitè Central del P.S.U. de C. (desembre del 1945).

Programa d'unitat combatent proposat als partits i organitzacions catalanes.

Programa immediat a executar per un Govern d'àmplia concentració nacional:

1. Dirigir i recolzar amb tot el seu poder la lluita dels patriotes a l'interior de Catalunya, per mitjà del Consell Nacional de la Resistència.
2. Mobilitzar tots els catalans de l'exterior i les masses democràtiques del món en ajut del nostre poble en la lluita contra Franco, la Falange i la capitulació.
3. Refermar els llaços d'unitat combatent amb els altres pobles hispànics, recolzant el Govern central d'àmplia concentració i col·laborant fraternalment amb el Govern base.
4. Reforçar la més àmplia unitat nacional combatent cridant tots els patriotes sense distinció d'idees polítiques i religioses que vulguin lluitar junt amb nosaltres, pel més ràpid enderrocament del règim terrorista falangista i contra la capitulació.
5. Restablir la llibertat i els drets democràtics, alliberar incondicionalment tots els empresonats, subvenir al retorn dels exiliats i anul·lar totes les sancions, restriccions, processos i confiscacions decretats contra els patriotes.
6. Foragitar de tots els òrgans polítics, administratius, econòmics, culturals, forces armades i institucions de tota mena els falangistes i els seus còmplices.
7. Exigir la més severa responsabilitat als elements components i servidors del règim franco-falangista, justícia popular implacable contra els bolxins de la pàtria.

8. Indemnitzar degudament totes les víctimes del règim franquista i reposar en el seu lloc de treball i de propietat tots els represaliats, obrers, pagesos, empleats, funcionaris públics, menestrals.

9. Expropiar o confiscar els béns i les fortunes dels falangistes i de tots els que s'hagin enriquit indegudament amb la misèria del poble.

10. Propugnar per la celebració d'unes eleccions constituents per tal que el nostre poble i la resta dels pobles hispànics, d'acord amb les declaracions de Teheran, Crimea, Potsdam, i la Carta de l'Atlàntic, resolguin democràticament el seu règim futur.

11. Afirmar que els partits, organitzacions i personalitats que constitueixin el Govern de la Generalitat tindran plena llibertat per a defensar l'exercici del dret d'autodeterminació en el període constituent.

Programa de perspectiva

1. Restabliment provisional de la Constitució del 1931 i dels Estatuts, una vegada coneguda la voluntat republicana del poble.

2. Creació d'una Federació Democràtica dels pobles hispànics, amb drets iguals i cadascú dels quals conserui les més àmplies facultats polítiques, econòmiques, culturals i d'altre ordre per a reconstruir, sobre bases noves, la seva vida nacional, per a contribuir amb el propi renaixement a la constitució d'un Estat espanyol poderós i indestructible en tant que fill de llur voluntat lliurement expressada.

3. Reforma agrària seguint les línies generals de les lleis aprovades els anys 1934, 36, 37 i 38.

4. Nacionalització dels monopolis, de les banques i de les assegurances, de les mines i de les indústries bàsiques, dels serveis públics, del transport i de l'energia elèctrica i del gas.

5. Organització de les assegurances socials en forma tal que els treballadors estiguin garantits contra tota mena de contingències.

6. Elevació del nivell de vida mitjançant una legislació que assegurí als catalans una remuneració justa i el dret al treball, al repòs i a la cultura.

7. Organització cooperativa del consum, de la producció i operacions de compra i venda agràries, de la menestralia i del petit comerç.

8. Llibertat d'organització i expressió per als creients i no creients.

9. Indemnització justa en tots els casos de nacionalització.

10. Confiscació dels béns dels falangistes i de tots aquells que amb llur complicitat han contribuït a allargassar aquest règim criminal i dels que actualment recolzin la maniobra de capitulació.

El primer punto de la agenda es el de la
 reforma de la ley de sufragio, en la que se
 propone la ampliación del sufragio a todos
 los ciudadanos de legal edad, sin distinción
 de sexo, raza o religión. Este es el primer
 paso para la realización de la democracia
 universal, que es el fundamento de la
 república.

El segundo punto es el de la reforma
 de la ley de elecciones, en la que se
 propone la abolición del sistema de
 sufragio indirecto y la adopción del
 sistema de sufragio directo. Este es el
 segundo paso para la realización de la
 democracia universal, que es el fundamento
 de la república.

El tercer punto es el de la reforma
 de la ley de administración local, en la
 que se propone la ampliación de los
 poderes de los ayuntamientos y la
 creación de una nueva institución
 denominada "Consejo Municipal", que
 será el órgano de gobierno local.

El cuarto punto es el de la reforma
 de la ley de administración regional, en
 la que se propone la creación de una
 nueva institución denominada "Consejo
 Regional", que será el órgano de
 gobierno regional. Este es el tercer
 paso para la realización de la
 democracia universal, que es el
 fundamento de la república.

El quinto punto es el de la reforma
 de la ley de administración central, en
 la que se propone la creación de una
 nueva institución denominada "Consejo
 Central", que será el órgano de
 gobierno central. Este es el cuarto
 paso para la realización de la
 democracia universal, que es el
 fundamento de la república.

El sexto punto es el de la reforma
 de la ley de administración judicial, en
 la que se propone la creación de una
 nueva institución denominada "Consejo
 Judicial", que será el órgano de
 gobierno judicial. Este es el quinto
 paso para la realización de la
 democracia universal, que es el
 fundamento de la república.

El séptimo punto es el de la reforma
 de la ley de administración educativa, en
 la que se propone la creación de una
 nueva institución denominada "Consejo
 Educativo", que será el órgano de
 gobierno educativo. Este es el sexto
 paso para la realización de la
 democracia universal, que es el
 fundamento de la república.

El octavo punto es el de la reforma
 de la ley de administración económica,
 en la que se propone la creación de una
 nueva institución denominada "Consejo
 Económico", que será el órgano de
 gobierno económico. Este es el séptimo
 paso para la realización de la
 democracia universal, que es el
 fundamento de la república.

El noveno punto es el de la reforma
 de la ley de administración cultural,
 en la que se propone la creación de una
 nueva institución denominada "Consejo
 Cultural", que será el órgano de
 gobierno cultural. Este es el octavo
 paso para la realización de la
 democracia universal, que es el
 fundamento de la república.

El décimo punto es el de la reforma
 de la ley de administración social,
 en la que se propone la creación de una
 nueva institución denominada "Consejo
 Social", que será el órgano de
 gobierno social. Este es el noveno
 paso para la realización de la
 democracia universal, que es el
 fundamento de la república.

20 / naciona

Adelphos, cum... existens ad
Colum... quare h... general
patri... Filipe...
p... ..

A... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

A... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

A... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

A... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

